

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине **Милан Петровић**,
- да су приведени из Окружног затвора у Београду оптужени **Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин**,
- те браниоци оптужених, адвокат **Шалић Миломир**, за оптужене **Грујића и Драгићевића**, адвокат **Илија Гостовић**, уместо адвоката **Мирослава Перковића**, браниоца оптуженог **Бранка Поповића**.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, да ли се Ви јављате још за некога? Не? Добро.

- и за адвоката **Сташевић Слободана**, те адвокат **Ђокић Драган**, бранилац оптуженог **Кораћ Ивана**, који се јавља и за адвоката **Ђорђевић Мирослава**, а све уз сагласност оптужених.

Нису приступили пуномоћници оштећених, уредно обавештени.

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес НАСТАВИ и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок ПЕТРОВИЋ АНТО.

СВЕДОК АНТО ПЕТРОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Станите ту. Име Вашег оца?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Томислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте које године?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: 10.12.1949. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Растошница, општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А живите сада, где?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Тршић, општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки број кућни, нешто?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Кућни број нема, Тршић само село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тако, добро. Шта сте Ви по занимању?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Приватник, аутомеханичар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли радите негде?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Радим, своју радњу имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте можда у сродству или у завади са Грујић Бранком, Поповић Бранком, Кораћ Иваном, Филиповић Сенишом, Драгићевић Драгутином и Славковић Драганом?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не.

Сведок Анто Петровић, од оца Томислава, рођен 10.12.1949. године у месту Растошница, општина Зворник, са пребивалиштем у Тршићу, општина Зворник, по занимању приватник, аутомеханичар, поседује своју приватну радњу, није у сродству, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок пред судом дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Запрећена је и казна затвора до пет година. Ту испред Вас налази се текст заклетве, па ћу Вас молити да прочитате наглас и да положите заклетву.

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Да читам наглас, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, ето ту пише текст.

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором изложили некој срамоти, штети или евентуално кривичном гоњењу, значи лично Вас, али само на поједина питања.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате испред себе један списак са неким, пише ту број «Шест», ако будете тог човека требали да помињете и ако Вас будем питала, немојте рећи име, већ тај псеудоним, зато што тај сведок је сведочио под псеудонимом, а не под пуним именом. Да ли Вам је то јасно?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пред овим судом у току је поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва на територији општине Зворник у периоду мај-јули 1992. године. Овим поменутих оптуженима ставља се на терет неколико радњи, између осталог, присилно пресељење становништва села Козлук и Скочић крајем јуна 1992. године и стављају им се на терет злочини у Дому културе у Челопеку, на

пољопривредном добру Економија и на месту званом Циглана, па да нам Ви кажете прво, само укратко, да ли сте Ви били у Зворнику у пролеће 1992. године, када су та ратна збивања почела и шта Ви можете да нам кажете о овим догађајима? Изволите.

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ја сам радио у фабрици «Глинице» - «Бирач», те године, не сећам се датума, али се сећам да је био петак пред Бајрам. Обично Муслимани нису радили за Бајрам, а ми Срби за Божић нисмо радили, јер то је празник, а онда смо више радили и дуже време и тако. Сећам се петка да је отишло, субота, ја сам живео у Растошници, нисам могао кући ићи, остајао сам у Зворнику ту спавати, мислим да сам био у фабрици, тамо је убијен онај заставник, била барикада она у Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то период о коме причате?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Да ли сам остао у фабрици и како сам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец када се то дешава?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: То је Бајрам био, пред Бајрам, то је 1992., мислим, април, мислим, шта је био, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Април?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, да ли је април био, тако да сам се нашао ту у фабрици. Ту сам овај радио као пословођа одржавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пословођа?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили, на одржавању?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Механизације, возила, утоваривача, дизалица, локомотива и тако даље. Нашао сам се ту и због тога што се није могло кући ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, било је тих барикада, било је несигурно ићи, путовати, те сам ја ишао преко Сапне, јер тамо је убијен заставник, било је ту барикада, тако да није се ишло. Могло се ићи преко Бијељине и нисам ишао ја тамо. Тамо су ми родитељи живели. Е сада, не сећам се дана, како је то било, ја сам ту у фабрици углавном цело време био. Радило се, одржавање се радило у сменама, радници нису долазили следеће седмице, ваљда због тих барикада, због чега, па је се остајало спавати, малтене, у фабрици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Констатује се да је приступила пуномоћник оштећених Наташа Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су тада већ почеле борбе неке, нека пуцања, нешто?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, било је тамо, а у фабрици није, фабрика је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим у граду?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, у граду нисам упознат са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били у фабрици, ту спавате?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, јесте. Ту је се спавало, није се могло кући, ко је могао кући, неко ко је могао кући, ишао је, а ко није, али углавном та је смена и остала радити дуже, нон-стоп храна ношена им је, тако да смо остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте ту сада остали?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, остао сам ја цело време, 1994. године сам мобилисан. Е сада не сећам се дана који је био, дошао је Славко Ерић. Знам да је Живан Бошковић, портир да ја одвезем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, мало гласније, ја Вас не чујем, Славко Ерић долази, ко је то?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Славко Ерић, он је полицајац био у Зворнику, у СУП-у. Тражио је да узмем аутобус од «Дринетранса» и да одвезем, није ми рекао шта, куда, касније ћу добити упутства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао да?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Да одвезем аутобус пред општину у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред општину?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте. Ја сам одвезао аутобус пред општину, «Дринетранса» са паркинга, била су два аутобуса тада на паркингу, узео сам један и отишао сам пред општину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ништа ми није јасно, прво ко је Вама Славко који наређује?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Славко ништа није, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он Вама?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како Вам он то наређује?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Али ме је звао командир обезбеђења Иван Бошковић да дођем ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обезбеђења чега обезбеђења?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Обезбеђења фабрике, круга фабрике, комплетнога одељења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да дођете где?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Да дођем ту. Када сам дошао ту, онда је Славко рекао, овај, да одвезем једну, путника, не путника него становништва од општине до Бање Ковиљаче и Лознице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једног путника?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не једног, него једну релацију путника, аутобус путника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вама Славко наређује, да ли сте Ви полицајац, шта?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, ништа, него имам «Д» положену, па да одвезем. Имам «Д» категорију положену за возача, јер није било ту возача, шта је, ја не знам због чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је «Дринатранс»?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: «Дринатранс» је једно осамсто метара даље од нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо сада да чујемо, како Ви узимате аутобус? Могу ја тако да дођем, узем аутобус.

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Он ми је наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Славко?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме да се јавите, како, шта?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ништа, са њим сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам све, да се не би враћали после.

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Да се не враћамо, сада ћу, дошао је и каже мени, одвешћеш један пута аутобус, не једном, него одвешћеш аутобус путника из читаонице код општине ћеш стати. Ту је он дошао са путничким аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Дошао је он са путничким аутом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Славко?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, Славко Ерић, полицајац је он био, а шта је по функцији, не знам. Ја сам паркирао аутобус између општине на путу. Рекао ми је, немој застајкивати кроз град, да не би пуцали са Куле и право пред општину. Ја сам дошао пред општину, путника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, опет не чусмо, како Ви добијате аутобус, шта?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Долазимо код «Дринетранса», узимамо аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ја и Славко, довезао ме је колима својим путничким, узимамо аутобус и долазим пред општину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како узимате аутобус?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Улазим у аутобус, упалим и довозем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате некога?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, немам кога, није било никога ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напуштен аутобус?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Није напуштен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам кључеви?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: У аутобусу су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у кругу, има ли неко да чува те аутобусе?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ја не знам да ли је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никоме се не јављате, ником?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Славко је рекао, узми један од аутобуса, два су била. И ја сам узео, отишао код општине, паркирао и из читаонице је изашло народа, становништва. Некога сам знао, некога и нисам познавао, углавном, ушли су у аутобус и ушао је један војник са пушком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је то војник?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не знам, у маскирној униформи, није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки ту локални, познат Вама?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неку ознаку, каква је то војска, која је тада војска била?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Маскирна униформа, не знам чија је војска, није ми познато чија је. И добио сам наређење да идем до «Алхоса» да они добију папире.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога наређење?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Од Ерића тог Славке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ту?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, он је ту, јесте и остао је у СУП-у, а ја сам отишао са тим војником само до «Алхоса».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да чујемо мало о тим људима, ко су ти људи, какви су то људи, колико их има, да ли је то мешовито становништво, да ли има?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, било је ту и Срба и Муслимана, ушли су у аутобус, пун аутобус је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пун? Да ли су и стајали или су само седели?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, било је и стајања позади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било жена, деце?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, било је и жена, деце није, децу нисам видео, жена, људи је било, пун је био аутобус, значи око једно педесетак, можда и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ти људи улазе?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Улазили су на задња, предња врата, сели у аутобус, тихо, није било никакве галаме, није нико издавао никакве наредбе, углавном су улазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је Вама рекао да идете до?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: «Алхоса».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која Вам је крајња дестинација, да ли Вам је рекао?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Сада ћу Вам рећи. Ја сам дошао пред «Алхос», ту сам стао, ту је изашао војник, војник тај да добијем папире, пролаз да добијем преко моста да се вози у Србију, у Бању Ковиљачу и Лозницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао, ко то каже?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: То је рекао овај војник када се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, тај у «Алхосу»?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је тада било у том «Алхосу»?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, било је доста народа, било је, шта ја знам шта је било, углавном не знам, било је народа, униформисања, био је један официр, маскирне су униформе углавном носили, официр, да ли је официр, да ли, не знам шта је, углавном ту је био овај црн човек, ког не сећам се довољно, али у униформи је био маскирној, мајор, ја мислим да је био по чину, шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви ту стојите, станете ту?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ту сам стајао једно двадесетак минута, можда и више. Када сам се вратио, овај сведок, није било пар људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Није било у аутобусу сви људи. Ја мислим да је овај човек напоље изашао и још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле када сте се вратили?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Мислим, када сам долазио доле, па сам изашао и ја напоље око аутобуса сам обишао и ту сам био напољу и ушао сам и није био овај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више га није било?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Није, али сам ту био, мислим, до аутобуса. Звао га је неко, да ли га је овај војник звао, да ли онај официр, ваљда да се јави у фабрику, он и још овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како га је звао?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, звао га ваљда именом, како су тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли именом или ваљда именом?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Именом, да ли га је именом звао, да ли га је звао, он је био финансијски директор, да ли га је звао директор, тако сам добио обавештење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Од оних путника што су били ту. Била му је ту и жена исто, седела је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви значи не видите то, него чујете од других људи да га је неко звао?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, не чујем, видим, видим да је изашао, био сам поред аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него моменат када га зову, то нисте били присутни?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Био сам поред аутобуса али нисам знао шта је било. Знао сам тек касније да су га позвали у фабрику. Е тако сам чуо, нисам знао, јер је излазило се, улазило, овај, тако, било је ту народа. Нисам био заинтересован мислим уопште шта је то, како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте видели да њега нема, да ли сте уочили то?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, изашао је он, изашао је Иван један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А видели сте их да излазе?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, јесте, на предња врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их неко води или иду сами?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, сами су изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван и он и још неко?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: И изашли су још позади, да ли двоје још људи и враћало се, тако да нисам ја водио ту евиденцију, није то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава за тих двадесет минута док Ви чекате те папире?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Добијам обавештење да идемо, да их возимо у Бању Ковиљачу и Лозницу и тај војник што је био испред читаонице, исто је са мном остао у аутобусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је дошао аутобусом са Вама?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте. Окрећемо се на оној раскрсници према Тузли, наилазимо на мост, он је тамо, била је полиција на мосту и са једне и са друге стране, војска. Он је са њим разговарао, ја не знам о чему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај војник што прати?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, јесте. Дошли смо, путем смо ишли лагано, нисам ја ишао брзо, нисам ни возио то, шта ја знам и отишли смо до Бање Ковиљаче. Е у Бањи Ковиљачи је изашао нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, можда половина људи, а остало смо одвезли у Лозницу, да ли је то Омладински дом, која је установа, не знам шта је, али се иде према Ваљевоу, па се крене горе према Хлувцима, шта ја знам, лево. Ту су остали, ту их је чекала храна, доручак, није доручак, вечера, углавном ту тај центар је био за те избегле људе и шта ја знам. Поново тај војник се вратио са мном. Оставили смо аутобус на паркингу где сам нашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га узели?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте и вратио се у фабрику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неке поднели неки извештај шта сте урадили?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не разумем Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте поднели неке неки извештај шта сте то урадили?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте оног Славка Ерића тражили да му кажете да сте то завршили?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишао још неки аутобус тог дана са тим људима?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи добровољно ишли или је њих то терао?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Добровољно, добровољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољно.

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Добровољно су ишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Иван и овај сведок «Шест», шта би са њима, они изађоше и?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се вратили у аутобус?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Нису се вратили. Излазило је више њих, али ова два сам приметио да нису била, а можда је још, али нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А осим њих двојице, да ли има још неко да се није вратио од тих што излазе?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Нисам сигуран, не знам, не сећам се, али колико знам да није. Мислим да су само њих двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још некога познатог ту видели док Ви ту шетате око аутобуса?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесам видео доста познатих што су радили у фабрици у «Глиници», била је овога, Мишина жена, био је, била је једна

професорица, чини ми се, не знам имена јој, радила је у Зворнику, Српкиња је била, било је Муслимана овако познатих, имена не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Радо Перушиновић?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: То је човек који је радио у одбрани и заштити, одбрани у фабрици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у фабрици?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у фабрици са Вама радио?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, јесте, у фабрици је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте њега тај дан први пут видели?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Када је излазио из читаонице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из читаонице?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са том групом?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Читаоница код општине, да, са групом, било је ту доста. Колико их је било тамо, да ли је ко остао, а ко није, ја не знам, али знам да је пун аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он излази са тим људима?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: И он је изашао исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И улази исто у аутобус?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, јесте, на задњем делу аутобуса је он био, задња врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он улази на задња?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Задња, задња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога се баш сећате?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, да Вам кажем, улазили су и на задња и на предња врата, али тако ето сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Логично ако има задња и предња да се улази и на једна и на друга, а он је баш на задња?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Чини ми се на задња врата, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био међу оним људима што излазе из аутобуса за тих двадесет минута испред «Алхоса» или не?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Излазило их је више. Ја мислим да је он излазио, да ли је излазио што је био ту стајао, па је морао изаћи због оних путника да други изађу или је изашао сам, не знам Вам то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се сећате на која врата он излази?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, тај Радо?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Позади је морао изаћи, није могао на ова предња врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позади, добро. Да ли је било неких ексцеса, неких проблема у аутобусу да неко виче, да неки војници улазе нешто?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, било је тихо, мирно, галаме није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вама каже да су прозвали овог сведока «Шест» после, Ви кажете нисте ту, у том тренутку, а видите да он излази?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Мислим да га је звао овај официр што је био испред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај што вас је дочекао ту испред «Алхоса»?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај био одевен?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај официр, како је био одевен?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: У маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У маскирној. Да ли је имао неку ознаку, неку капу, неко оружје, нешто, да ли се сећате?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Нисам видео оружје да је имао икакво, али је био некакав командант, официр је неки био, не знам шта је. Мислим да га, нисам сигуран, да су га звали Пејо, да ли Пера, да ли, не знам тачно. Нисам сигуран име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је у том тренутку било у том «Алхосу», да ли је ту била нека установа, нека институција?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: У «Алхосу»? То је била фабрика, модна конфекција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то знамо, него тада, у тим тренуцима, када рат почиње?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, не знам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему је служио тај објекат, да ли Ви знате?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, раније је био управна зграда те фабрике, а за шта је ту служио, не знам, јер нисам био у том објекту. Нисам ја био унутра, не знам шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је тај дан, почетак, кажете, април. Да ли сте после сазнали, шта је ту у «Алхосу», ко ту седи, шта се ту дешава? Да ли сте чули за неки орган да се зове Кризни штаб?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не знам Вам рећи, ја сам био у фабрици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Углавном сам највише посветио се раду фабрике, да не би стала фабрика, јер радника није било, није долазило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато име неког од наших оптужених које сам прочитала?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Познато ми је, школски ми је друг овај Грујић, а остале не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега виђали у том периоду април-јули 1992.?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, слабо сам га виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је он радио за време, да ли је имао неку функцију?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. Да ли сте чули, ко је ту главни у граду, ко је командант војсци, ко је шеф цивилне власти, ко је на челу општине, ко је на челу Извршног одбора, владе?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа о томе не знате?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не знам, да. Знам да је био овај из «Глинице» Јован Ивановић и Јован Мијатовић, Јово Мијатовић, да су били, а шта су били, не знам, били су горе исто. А остало, не сећам се. Ја сам био у фабрици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог дана видели Брану Грујића?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? А испред те читаонице, да ли је било ту војске?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, само је био овај војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај један што је ушао са Вама?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Јесте, јесте, тај јесте. Можда је и било, али ја их нисам видео. У граду их није било, док сам ја пролазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да видимо сада, да се вратимо на ову нашу оптужницу. Шта можете да нам кажете о дешавањима у Дому културе у Чelopeку?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не знам, не могу ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли можете нешто да нам кажете о Економији, о затварању Муслимана на Економији?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам то нешто говори, то што Вас питам или Вам је то потпуно непознато?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ја знам где је тај дом у Чelopeку, знам где је та Економија, али не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неке људе са Дивича да су месец дана били затворени ту у Дому културе, да их је јако пуно страдало, убијено, сакаћено?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте чули? А где је Растошница у односу на Чelopeк, колико има километара?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Тридесет и пет километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли пролазите поред Чelopeка када идете од «Глинице»?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, него идем до «Глинице», правац Сапна, па горе Годуш, овај и прелазим у Растошницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте никада чули да се нешто прича да су неки људи затварани?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте касније после рата чули да су неки људи убијени у Зворнику?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, шта знам да ли је убијано, да ли није, не знам, нисам око тога упознат, не могу се упуштати ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете? Да ли сте чули да су Козлучани неки, неких 1.800 људи исељени из места и прешли ка Србији?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Чуо сам за исељавање Козлука, чуо сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта о томе можете да нам кажете?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Да су исељени, да није било никаквих проблема, да није било туче, пуцњаве, да је добровољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су исељени?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Да су ушли у аутобусе добровољно, да су ишли, тако да нисам ништа чуо да је било убијања, малтретирања и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Питања колега тужиоце?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, браниоци?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Поменусте Сапну. Када је било убиство тог заставника, да ли знате нешто о томе?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Знам убиство заставника, јер сам ја пролазио кроз ту Сапну, ишао сам кући. Било је ту барикада и пре почетка тога рата, на Годушу, са оружјем су ходали, углавном је био некакав резервни тај састав полиције, милиције. У Сапни је убијен заставник, значи петак, пре Бајрама, субота.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је то април, да ли можемо да одредимо месец, то ме интересује?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ја не могу да се сетим месеца, знам само да је то био, ја мислим, пред Бајрам, то је био април месец, да ли је април био, давно је било.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко је убио заставника?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Молим?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко уби заставника, да ли знате?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Знамо, онај Махмутовић Цевад, тако смо чули да је он био.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па да ли Ви после тога нисте могли да идете тамо кући?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Не, није се могло ићи уопште.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: После тога, значи?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Ни пре тога се није ишло.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви рекосте да сте из Растошнице горе, тако сам записао. Да ли је било у том периоду неких напада од стране Муслимана на Растошницу, да ли су попаљене неке куће тамо?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Међу тим кућама јесте запаљена мог стрица и моја радионица и моја кућа.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А када, када је то било?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: То је било некако почетком рата 1992.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Колико је кућа попаљено?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Попаљено је цело село, хиљаду кућа је попаљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, када?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Касније.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Када касније?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, то је био негде летњи, да ли је то био јули, да ли август.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А у овом периоду?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: А у том периоду мог стрица је прво кућа запаљена, она је била до Муслимана прва, Цвјетка Петровића. Она је запаљена одмах, можда негде у априлу месецу.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања? Изволите. Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Петровићу, пошто си Перушиновић тог Раду добро познавао, да ли си случајно приметио где је он изашао из аутобуса? Дефинитивно, да ли је то била Лозница, Бања Ковиљача?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Он је изашао дефинитивно из аутобуса у Бањи Ковиљачи. Он је изашао и још је изашао отприлике двадесетак њих, да ли двадесет, нисам ја то бројао. Један део да изађе у Бањи Ковиљачи, а један део да иде у Лозницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите још ако имате питања.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Хајдемо следећи сведок.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали трошкове за долазак данас у суд?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, јесам оставио сам радњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали трошкова за долазак?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Има гориво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за повратак?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Сто марака гориво, дневницу, не радим данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је 50 ЕУРА, да ли је тако? Сто марака, то је педесет ЕУРА?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Па, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тако?

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

По захтеву сведока ИСПЛАТИТИ трошкове у износу од 4.200,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви ћете тај новац добити у Служби горе. Хвала, довиђења.

Сведок АНТО ПЕТРОВИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се саслуша сведок **ЈОВАНОВИЋ ГОРДАН**.

СВЕДОК ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте зовете Јовановић?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Гордан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гордан, од оца?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Милорад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: 19.09.1960. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1960. у ком месту?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Општина Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А живите сада где?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику, улица?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Од 1970. године сам у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Улица Светог Саве 107-Б, 38/10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по професији?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Дипломирани правник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радите?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У општини Зворник, у административној служби општине Зворник, у кабинету начелника стручни сарадник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као, радите као?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Стручни сарадник, у кабинету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кабинету, добро. Да ли сте можда у сродству или у завади са Грујић Бранком, Поповић Бранком, Славковић Драганом, Филиповић Синишом, Драгићевић Драгутином и Кораћ Иваном?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

Сведок Гордан Јовановић, од оца Милорада, рођен 19.09.1960. године у Козлуку, општина Зворник, са пребивалиштем у Зворнику, ул. Светог Саве 107-Б, 38/10, по професији дипломирани правник, запослен у општини Зворник, у кабинету начелника, као стручни сарадник, није у сродству, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до пет година. Ја ћу Вас молити да прочитате текст заклетве наглас. Изволите.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овом списку има неких људи који су, тај списак који се сада налази испред Вас, који су сведочили под псеудонимом, па Вас молим да обратите пажњу, уколико будете помињали њихова имена, да не кажете име, већ то слово, значи «К», «Р» и које још «Н»?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: «К», «Н», «Р».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Пред овим већем у току је поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Ставља се на терет шесторици оптужених неколико радњи у периоду мај-јули 1992. године, а наиме, присилно пресељење становништва из Козлука и Скочића у јуну 1992. године и злочини у Дому културе Челопек, Економија и Циглана, такође у периоду мај-јули 1992. године, па прво, пре него што нам одговорите на питање, да ли Вам је и шта познато од ових дешавања која сам набројала, укратко да нам кажете да ли сте уопште у том периоду боравили у Зворнику и ако јесте, да ли сте негде радили? Изволите и да ли знате некога од наших ових оптужених поменутих.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да, ја сам до 1992. године радио у општини Зворник. Тада је био Општински секретаријат за послове општинске управе на пословима стручни сарадник у борачкој и инвалидској заштити. За време априлских догађања у Зворнику сам био одсутан. Био сам у Србији, конкретно у Панчеву, тако да сам се у Зворник вратио негде крајем априла или почетком маја, отприлике, тако, јер су били позиви да се врати, да се сви они који су отишли из Зворника, да се врате на послове, тако. У априлу значи негде вратио сам се отуд, почео радити те неке послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове које сте рекли?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да, па то стручни сарадник за борачко-инвалидску заштиту, тих неких десетак, петнаест дана колико, у мају месецу, ништа се то нешто специјално није радило. Тек смо дошли у те канцеларије у општину Зворник, свако је дошао у своју канцеларију, али да сам тако негде можда у првој половини маја позват у Привремену владу и речено ми је да ћу од тада радити на пословима у Привременој влади на пословима секретара Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је већ почетак маја?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: То је негде тако, 10., 15., прва половина маја, тачно не знам који мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је формирана та влада?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Она је раније била, колико знам, била је Кризни штаб. Е сада када је прерасла у Привремену владу, можда у априлу месецу, не знам тачно ког датума, када је формирана као Привремена влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вама кажете, речено ми је да ћу бити секретар владе, ко Вам то каже, ко Вас поставља?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па ја сада не могу да се сетим, ја претпостављам онако, то је било је ли пре петнаест година, ја мислим да је секретарица позвала и да сам обавио разговор са тада председником Привремене владе Бранком Грујићем који ми је отприлике рекао да моја радна обавеза ће сада бити у Привременој влади, да ћу водити записник на седницама Привремене владе и тако, писати оне закључке, одлуке које донесе Привремена влада и то је тај мој задатак био у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када тако то траје?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, траје док је, да, онда сам, док је трајала Привремена влада, ту сам био секретар, а након тога је Привремена влада, како да кажем, прешла у Извршни одбор, је ли, она је негде, не знам 1990., крајем, мислим август, чини ми се, је прешла, како да кажем, не знам да ли је добар израз, у, односно Скупштина је именовала Извршни одбор и после тога, после је уместо Привремене владе постојао Извршни одбор Српске општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја сада и даље остајем да радим у том Извршном одбору, ту негде био до 1994. године, када сам прешао у Републичку управу јавних прихода на место начелника подручне јединице. Од 1994. године до 2000. године сам био значи у Управи прихода односно Републичка управа јавних прихода на месту начелника подручне јединице, па сам прешао у Основни суд. У Основном суду радио једно годину дана, негде до 2001. године и 2001. године сам поново у општини Зворник где сам и данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у пролеће 1992. године постојала општина, Скупштина општине као орган који је функционисао?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Који период?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, исти тај када сте Ви у Привременој влади?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Мислим да је Скупштина, када је формиран Извршни одбор да је тада профункционисала и Скупштина, то ће бити негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико дуго није функционисала?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: То ће негде бити август месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било пре августа са Скупштином? Да ли је радила?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, била је Привремена влада, није била Скупштина, колико се ја сећам, није била, није функционисала Скупштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је био Јово Мијатовић?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не знам, јесте био у Зворнику, али која му је функција била до тог периода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је он некада у неком периоду био председник Скупштине општине?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, то ће бити тај, мислим, период, када је формирана Скупштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, после у августу?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у овом нашем периоду?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Јово Мијатовић некада члан те Владе где сте Ви секретар, Привремене владе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим, не могу да се сетим, мислим да је присуствовао, али сада заиста не могу да се сетим да ли је на свакој седници присуствовао Јово Мијатовић на седницама Привремене владе, да ли је био члан Привремене владе. Био је, био је у општини Зворник, е сада, био је ту неке послове обављао. Верујте да не могу да се сетим које је могао послове обављати. Једном, један период је нешто био, чини ми се повереник за избеглице или тако нешто у том неком периоду, не знам, заиста не могу сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви учествовали у раду Кризног штаба?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро, испричајте нам, шта, да ли Ви седите на свакој седници Привремене владе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Април, мај, јуни?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Од маја месеца, од маја месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од маја, пардон. Испричајте нам, како функционише, ко су чланови Привремене владе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Чланови Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само пазите на та имена. Како се састаје, како одлучује, како се сазива, о чему се разговара? Изволите.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам да ли могу да се сетим сада свих чланова Привремене владе по именима, мислим да прошло је то неких петнаест година, то је временски период, али отприлике, знам Бранко Грујић је био председник Привремене владе, Перић је био, Драго Шакота је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту ја мислим, даље.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Драго Шакота, испред Управе прихода, Славко је био испред Републичке управе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Савић?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Савић, јесте, Републичка управа за геодетске послове, Стево Радић секретар за привреду и друштвене делатности. Седници Привремене владе су присуствовали и представници полиције, представници из привреде, представник Медицинског центра, полиције, јесам рекао полиције, територијалне одбране, тако, по потреби још су неки људи присуствовали седницама Привремене владе. сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они увек присуствују, а други по потреби, полиција, ТО, привреда, Медицински центар?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ја мислим углавном су сви присуствовали седницама Привремене владе. Углавном, по мом сећању, чини ми се да су углавном у већини случајева, ако их можда спрече неки послови, али су присуствовали седницама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико пута се састаје Влада?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим сваки дан, а сада немојте, мислим да је то јако често било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? О чему се ту разматра?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: На седницама Привремене владе се одлучивало углавном о питањима која се тичу организације рада и живота у граду, јер требало је на неки начин, ајде да кажемо, оживети привреду или не оживети привреду, него знам да су тада вршене измене директора, нови пословни одбори, формиран је Прихватни центар, чини ми се, онда заштита, доношене су одлуке о исплати плата, одређивано је чини ми се колика је најнижа цена рада у то време за сваки месец. Онда питања која се тичу рада овога у Медицинском центру и тако, сва она питања која се тичу некога функционисања у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А која нас не занимају.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која нас не занимају. Привреда баш слабо нас нешто интересује.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Верујем, Вас не занимају, али то је био посао и задатак Привремене владе, да функционише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се мало ми вратимо на оптужницу. Нас интересује значи, кажете, учествује полиција, представник полиције, учествује представник ТО. Ко представља од маја до јула полицију, а ко ТО, да ли један човек или се мењају и шта се везано за тај домен прича?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ко ће се сећати шта се прича пре петнаест година, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко долази испред полиције?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Испред полиције мислим да је био у почетку, у почетку је био, после га је заменио Василић Маринко, а био је из Лознице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Милош можда?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико је Милош долазио?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не могу се сада сетити, судија, да ли је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да завршимо са Милошем. Док је био Милош, о чему се причало из области полиције, значи он је ту, да ли се он за нешто питао да он каже или он нешто узме реч или?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Свако из своје делатности, пазите, јер ја, колико се сећам, свако је из неке своје области, своје делатности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из његове делатности, о чему се причало, да ли се сећате?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, безбедност у граду, функционисање полиције. Па не могу, заиста је то неки временски период, судија, како сада, да бих се ја могао сетити шта је ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се прича о неким убиствима, о неким дешавањима, ево да Вам мало помогнем, можда бисте се сетили?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада се није причало?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја, колико се ја сећам, на седницама Привремене владе се није причало о убиствима ни о тако неким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се десило у граду неко убиство, па он каже, ево, десило се, поднели пријаву?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се да ли је тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта подразумева под безбедношћу, шта се под том темом, о чему се причало?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, организација и функционисање полиције. Значи сада ја не могу да Вам кажем сада шта је, полиција као и свака полиција, ради тај свој део посла, уводи се полицијски час, не могу сада да ли, не могу да се сетим ја да ли се сада нека у детаље причало о неким акцијама, ако су неки имали, јер то је, мислим да на седницама Привремене владе о томе се није ни дискутовало, нити доносиле одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта прича тај представник ТО и ко је то, да ли се сећате, ко представља ТО?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Представник ТО је био Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек што сте га упознали тада, раније?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Само на седницама, само на седницама Привремене владе и тада онако, нисмо никада се причом познавали, нити смо икада размењивали ми лично неку причу, чак нисам никада ни кафу попио са човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тада сте га упознали?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ето, тада на седницама само. Знате како, дођеш на седницу, обави се та седница Привремене владе, ја одлазим, свако одлази на своје послове и нема ту неке велике приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ипак сваки дан седате скоро?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли фали неко ту, сваки дан састанци, да ли увек дође тај Марко и тај Милош?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не могу сада то да, углавном су долазили, у већини случајева су долазили, сада, да ли сваки дан и сваки пут, да ли је неко био одсутан на неким седницама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се прича, шта тај Марко прича, ајде овај прича о безбедности, о полицијском часу, шта прича овај из области ТО?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја стварно не могу да се сетим сада тих детаља. Ја знам да смо ми доносили, после свих тих неких, после излагања, судија, свако је излагао из неке своје области, доносе се одређени закључци и ти закључци су преточени на папир и ти закључци су се после објављивали, тако да ја заиста не могу да се сетим шта је ко причао, у смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у оним «Билтенима»?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да. Нисмо, колико ја се сећам и колико знам, никакве одлуке нису доношене у смислу не знам неких репресивних мера које треба предузимати, које према другим, према другим народима и тако даље. Привремена влада такве одлуке није доносила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио и овај Шакотић Драго и Савић Славко, да ли су долазили?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су стално долазили?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја опет кажем, у принципу јесу. Сада, да ли су на сваку седницу долазили, сви су били обавезни да дођу на седницу Привремене владе, е сада да ли је био спречен тај дан да дође или да не дође, да ли је, то је, правило је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто евидентирали одсутне или тако нешто?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Правило је, правило је да се долази и књига записника је вођена и ту је увек писало, ко је присутан, а ко је одсутан. Значи, водила се евиденција у смислу, евиденција, значи записник са седнице те и те, присутни ти, одсутни ти, дневни ред тај и после иде дискусија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су се одлуке доносиле?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, углавном, већином, како су се доносиле, предлагано, после ајде да кажем дискусије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте гласали или?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да, после дискусије по одређеној теми, одређена тачка дневног реда, дискутовало се, дискутант узму реч који је желео, након тога се формулисао закључак и гласало се ко је за, ко је против, ко је уздржан и то је то било, као и сваки колективни или колегијални орган. На тај начин су се доносиле одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када урадите, да ли сте Ви израђивали писмене отправке тих одлука?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесам, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је потписивао?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Председник Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брано Грујић?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он то добровољно потписивао?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Зашто не би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питам.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био сагласан са тим одлукама?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, није нико, неће ваљда потписати одлуку, а да није сагласан са њом, прочита ваљда па потпише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам. Да ли се говорило нешто о војсци, о мобилизацији, о војним залихама, о набавци униформи, наоружања?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, вероватно јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О формирању неких јединица?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, наравно вероватно јесте, јер је члан Привремене владе био и овај, секретар, секретар Министарства, како се звао, секретар за народну одбрану, тако, како се звао, не знам ни ја тачно, функција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај Стева?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесте, тако да и сигурно да се и о томе причало, наравно да се причало, о попуни, о мобилизацији, да ли је то, не могу да се сетим да ли је тада већ почела, да ли је у том периоду у мају месецу одмах кренула мобилизација или је то касније када је формирана Зворничка бригада, да ли је кренула мобилизација или када или је тада још увек функционисала територијална одбрана по принципу, не знам, како се каже, по селима или наоружане, ајде да кажем сеоске чете, можда је глуп термин, али на тај начин. Заиста ту не бих могао много тога рећи, то мене није интересовало, нити сам био уопште укључен у тај део посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио директор Комуналног предузећа?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, вероватно јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Неђа Млађеновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио на састанке владе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ја мислим, није он био члан Привремене владе, вероватно када га зовну. Сада, да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли је он о неким проблемима причао?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не могу се сетити сада, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је овде сведочио да је био у Комисији некој за асанацију бојишта. Да ли се причало некада о томе, о сахрањивању, о набавци неких врећа, сандука за сахране?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ако се причало, онда су углавном била финансијска средства. требала су, претпостављам да је то била главна тема, а ако је била Комисија за асанацију бојишта и ако се, онда су се они бавили тим пословима, вероватно. Привремена влада, задатак Привремене владе био је претпостављам да обезбеди средства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, вероватно, да ли се сећате да се причало о томе, да има пуно мртвих, да треба неке вреће да се набављају за неке лешеве, сандуци да се требују из Србије и кесе неке пластичне?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, вероватно, ваљда, у мају месецу, у мају, априлу, ја не знам да је тада, вероватно, боље знају они у Комуналном да ли су набављали, како су набављали, колико су набављали, вероватно они имају евиденцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То они колико знају, то је њихово, ја Вас питам, да ли се то на Влади?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не могу се сетити, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ нешто друго, добро. Да ли се нешто разговарало о добровољцима на Влади? Да ли је било добровољаца у Зворнику, када сте Ви дошли почетком маја?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесте било добровољаца, али то су, јако ми је тешко, судија, одговарати на таква питања, да ли се разговарало. Ја заиста не могу да се сетим сада пре петнаест година да ли се баш о томе разговарало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете на неки други, не знам, како да формулишем питање.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да, али мени је јако тешко да сада кажем или јесте или није, вероватно се расправљало, како ће бити сада Привремена влада постоје неки добровољци тамо по Зворнику, да нико никада ништа није рекао, али ја мислим, не могу сада да се сетим да је доношена нека одлука у смислу, ја знам да су доношене одлуке у смислу, можда, овај, плаћања и полиције, радника у Медицинском центру, у војсци, припадника војних јединица и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, реците нам о томе, како се о томе разговарало? Да ли су се добровољци плаћали?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, сви, сва војска је плаћана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва војска? Ко је о томе донео одлуку?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јер, пазите, сви ти војници су били људи који раде, који живе, који имају своје жене и своју породицу и они су једноставно били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам за добровољце који су долазили на територију ван, који нису ти локални?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, вероватно, спискове, спискове је правила територијална одбрана и она је достављала служби рачуноводства и служба рачуноводства је ја мислим плаћала, како је плаћала, колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се када је то разматрано то питање плаћања њиховог?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, сваки месец, ја мислим, колико се ја сећам је доношена одлука колико ће се плаћати и колика је цена, не цена, колике ће бити плате, колико су плате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких проблема за плаћање, да ли се неко некада успротивио да није хтео да плаћа те добровољце?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да је у мају била нека, неки период који је представљао неку границу везано за различитост понашања према добровољцима и плаћању? Да ли се сећате када је изашла ЈНА са тих простора? Да ли је то нешто променило или је остало све исто?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Да ли се сећате да су изношене неке критике тих добровољаца на седницама Владе, да неко устане да каже, ови нешто урадили, да се пријави да се нешто дешава?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Била је у једном моменту су, па добро, било је, у једном моменту јединица, ја мислим да се звала «Жуте осе» или тако, па су у једном моменту биле смештене у граду, у граду Зворнику, у једном кући у граду и онда знам да је било проблема, да су људи избегавали да пролазе том улицом, зато што су постојале одређене непријатности, доживљавали од њих и то је једноставно. Е сада, да ли се расправљало на Привременој влади. Ја када кажем да се расправљало на Привременој влади, ја стално имам у виду да ли смо доносили какве одлуке, знате. То је мени некако, колико ја могу да се сетим, да ли је то на неки начин преточено у неки акт, то је оно што ја. А сада, да ли се стално расправљало, да ли се причало овако неформални разговор, то је нешто што заиста, судија, ко ће се сада тога сетити. Сигурно да се расправљало и о добровољцима и о њиховом понашању, слободном понашању, војска која је наоружана, која има своја, вероватно нека правила понашања, која има и тако. Али ја оно што знам, што мање, ја сам углавном сво време проводио у општини, тако да нисам имао неког контакта са и са добровољцима, а и са овом војском, ни са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ухапшени ти добровољци, нешто протерани ван?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те «Жуте осе»?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, јесте, то је негде, тако, то је негде било, да ли јуни месец, не знам. Знам да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пре тога, у мају, да су они избачени са те територије? Да ли сте чули то?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Мислим да је дошла нека специјална полиција из Сарајева или тако ће то нешто бити, па да су пребачени, ухапшени, похапшени и одведени у Бијељину, чини ми се, тако, колико се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Грујић да су на Привременој влади критиковали сваки потез добровољаца, каже, који су свашта радили, у току претходни дан-два износили и критиковали, а онда овај каже да је Влада тражила исто од полиције да се предузму мере према тим добровољцима и да се то мора решити, да се то мора прекинути. Да ли се сећате таквих прича, па било да су после тога уследили неки закључци писмени или не, да они праве ту неке проблеме по граду, нешто?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, верујем, пазите, наравно да су правили проблеме. Па, правили су проблеме чим су, чим су, овај, били слободни стрелци, да тако кажем и наоружани, онда су ходали по граду и једноставно

без неке команде, то је то. Нису били, ја не могу сада да сведочим да ли су они били под командом територијалне одбране, да ли су били под командом војске, једноставно, тада у Зворнику је било доста људи који су ходали наоружани, да ли је ко био у којој јединици, који је припадник које јединице, шта је, улазили у станове, да ли су улазили у станове, да ли су се понашали онако како су се понашали, уопште у то време постојао је неки страх, свугде је у целом граду је постојала једна онако страх, једна тензија је била, мислим, то су нека догађања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули некада је било неких упада у те неке просторије ту општинске, да је Брано Грујић нешто био угрожен, да су неки добровољци упали?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Једне прилике јесте, то је нека била мислим капетана Драгана јединица, да је била, неки период, сада ја не могу да се сетим када су блокирали општину читаву, блокирали Привремену владу и држали је један извештан период, после тога све канцеларије су биле блокиране, да ли «Црвене беретке», тако нешто, не знам ни ја како су се звали и то јесте. Сећам се тог догађаја, не знам колико је то трајало, сат, два, три, немам појма. Након тога је решен тај проблем, на начин да није било неких последица. Сада ја не знам, наставило се радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је полиција обављала дужност, да ли је било неких, да ли су рекли нешто некада на састанку, било тај Милош или касније овај Маринко, да не могу нешто да контролишу ту територију, да им треба помоћ, појачање, да их има мало или да нису стручни, да ли се сећате таквих неких разговора? Да ли је некада неко то помињао, да не могу да одговоре својим задацима, да имају проблеме?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не сећам се заиста, не могу на тако нешто да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате, добро. Да ли се сећате, ево да пређемо на оптужницу, да нађемо нешто чега ће се неко овде нечега сетити, не знам да ли ме разумете.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја заиста, судија, можда имате погрешан утисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам погрешан утисак.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Заиста је то неки период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, утисак ме не вара, хајде да чујемо од Вас, да ли сте Ви чули у периоду јуни месец да су неки људи са Дивича били негде затворени, Муслимани, цивили?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули, никада, до данас?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: После тога, не знам ни ја, ових дана или не знам, после, не ових дана, када су почела ова суђења, онда се свашта нешто и причало да се чули ти детаљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви живели тада у Зворнику?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: А у то време, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ту неки Зворничани изгубили живот на тој територији у пролеће, нека бројка овако већа, четвороцифрена, рецимо укупно или, троцифрена, да ли сте чули?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, чуло се, чуло се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, то нам испричајте.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Али у том периоду, у том периоду, заиста, у том периоду, ја сам, кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били тамо?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Све то што се дешавало у том периоду, моја девиза, судија је била, остати жив и остати паметан. Шта то значи? Значи једноставно покушати избећи ту некакву ситуацију да будеш мобилисан, ићи на неке ровове, борити се, бити, остати паметан, значи, што мање видети, што мање се кретати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није одговор на моје питање, да ли сте чули тада нешто да су неки људи убијени у Дому културе у Челопеку?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули да су неки Козлучани исељени из свог места? Ви рекосте да сте из Козлука, да ли је тако, рођени?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесам, рођен у Козлуку 1970. година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ту неки људи исељени?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде то нам испричајте.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Али ја тај период, тај моменат, тај сам чин исељења, уопште нити сам учествовао, нити знам како се то одвијало. Само онако, после извесног периода, каже иселили се, исељени Козлучанци и отишли не знам ни ја, у Лозницу, из Лознице за, не знам, Мађарску и тако даље, али акција ко, када, како, зашто, то ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се на Влади нешто причало о Дивичанима, њиховом исељењу?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Господин Грујић нам је нешто причао, Дивич, па да је на Влади се нешто разговарало, да су они тражили неке преговоре а да су на Влади тамо неки људи задужени да иду, на Привременој влади да се причало о томе. Да ли можете тога да се сетите?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се да се то причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате Ви, где се налази Дивич?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се сећате, ко је живео тамо?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, где су се динули ти људи, те жене, мушкарци, деца, шта се збило са њима, да ли су остали да живе тамо у Дивичу?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У мају месецу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам у Дивич, ја у Дивич уопште нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је три километра.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, јесте, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ти људи изашли из свог места, где су они?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па чули смо, наравно да смо чули да су се иселили, а где су иселили, како су се иселили, ко их је иселио, то опет, ја то о не могу се изјаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се налази удаљена зграда где Ви држите састанке Владе у односу на зграду «Новог извора» и Суда за прекршаје? Да ли је то близу?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте? Да ли сте видели крајем маја да су неки људи заточени у згради «Нови извор»?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро. Да ли сте икада видели ту у центру да су у Суду за прекршаје неки људи били затворени?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви као правник знате, да ли је постојала институција притвора у Зворнику пре рата?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Пре рата?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Где се мера притвора издржавала? Притвореници из Основног суда, где су ишли?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам где су ишли, не знам, да ли ту су, да ли у Бијељини, да ли у Зворнику, не знам, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било неких затвореника у тим зградама ту у суду или у «Новом извору»?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Када, у?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај, јуни, јули.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја заиста у том периоду немам, нисам имао сазнања да се неко налази, да је затворен у тим зградама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у неким другим зградама?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Којим другим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било којим?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Немам тих сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, добро.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јер то мене, ја то није био мој део посла, тако да се са тиме нисам ни бавио, нити ме је то интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам нешто, претпостављам да сте Ви ту учествовали, 20. маја, да ли сте били ту у Влади?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлука од 20. маја, на основу одлуке о проглашењу ратног стања од 06. априла и одлуке о формирању Привремене владе од 10. априла, Привремена влада општине доноси 20. маја одлуку о реорганизацији и формирању органа Привремене владе Српске општине Зворник и онда каже,

формирају се органи Ратни секретаријат и Ратни штаб. Шта можете да нам кажете, да ли се сећате, који је мотив био за доношење ове одлуке, евентуално ко је дао иницијативу, ко је урадио ову одлуку и какви су били задаци ова два органа, у којима су, видим, једино Бранко Грујић је заједнички члан и у једном и у другом органу као председник Привремене владе, а остали су, да ли хоћете да се подсетите можда, да погледате одлуку?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, могу.

Констатује се да се сведоку предочава одлука од 20. маја о формирању Ратног секретаријата и Ратног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту има чланови, па сада, ако можете нешто ближе да нам кажете, обзиром да овде, да има и члан 5.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам да су икада та два органа прорадила и да су икада они радили. Ја никада нисам присуствовао седницама ни једног од тих органа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да постоје?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су формиран?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ево сада сам се сетио, уопште ми то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су прављени ако неће да раде, ко је дао идеју да се праве?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Откуд сада знам, па не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Можда је то била идеја да буде ефикаснији рад, вероватно, ја сада напамет причам, вероватно да буде ефикаснији рад Привремене владе, можда је то била идеја, али ја не сећам се да сам икада ја присуствовао или једном или другом, тој седници, било, да је одржана иједна седница, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате о томе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су неки сведоци били па кажу да је у томе био главни штос, јер каже, на Ратном секретаријату само су се расправљала питања привреде и тако, Славко Савић и ови кажу, а Ратни штаб, каже, ту су се вероватно нека главна питања.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам заиста присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни на Секретаријату били?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ја не знам ни да је Ратни, да је Ратни, пре ће бити да је Ратни секретаријат уствари била Привремена влада, да је посебно, то су сви чланови те, сви ти чланови, је ли тако, то су били сви чланови Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је овај Драган Обреновић, члан Ратног штаба?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У војсци, човек из војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио он на састанке Владе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Колико ја знам, не, ја се не сећам да је долазио, ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате тог човека?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Можда је некада дошао, можда није редовно. Да ли је некада дошао, то се не могу сетити, али да је редовно долазио, не бих рекао, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да је о Козлучанима нешто на Влади одлучивано, говорено? И о томе смо имали овде неке изјаве, да је на Влади то нешто задуживани неки људи да то?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да одговоре том позиву људи, да иду тамо?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се ништа?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете нешто да нам кажете о активностима овог сведока «К», да ли је он долазио на Владу? Да ли има ту сведок «К»?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио он ту у мају, значи јуни?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Мислим да је он у старту био, био, био један кратак, не знам, знам да је један кратак период био, био је командир полиције, после тога је врло брзо отишао у «Аутотранспорт», јер је био директор у «Аутоtransportу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али после када је отишао тамо, да ли је долазио на Владу некада?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Можда је некада долазио, не стално, сигурно, није био стални члан Владе и није долазио стално. Он је био директор «Аутоtransportа» и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате активности војне полиције?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он њих неко долазио?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не, ја нисам био у никаквом контакту са њима, нити ме то нешто интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пролазили у јуну оним путем за Бијељину према Козлуку, према Челопеку?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не, па тада се ни по Зворнику није ходало, него до три сата док ради, док ради тако мало општина и док ради се по граду и онда се углавном доста велики део грађана, у Мали Зворник одлазио и тамо се тако живело, да тако кажем, јер је било, ајде да кажем, пустиња, једноставно, није било људи, није било тај период, мај, јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Празно?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Празно, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А какво је било безбедносно стање у граду? Каква је била ситуација, пусто, нема људи?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Пусто, нема, знате, ја кажем, ја то једноставно до три сата сам био у, на послу, после три сата или три и четири, када се већ заврше ти неки послови у Привременој влади, одлазио у Мали Зворник и нисам што мање сам се задржавао у Зворнику, већина људи се тако што мање задржавала у Зворнику, јер, једноставно, знате, то је сабласан град у то време био, мај месец још, мај, мислим да јуни још, тако да је то, када падне мрак, нико и не излази нигде, не хода по граду, нема нигде никога, још су продавнице обијене, не обијене, мислим оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била безбедносна ситуација?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ето како може да буде, једноставно, чувај се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, чувај се сам, што каже, избегавај нека места где можеш доћи у неку незгодну, непријатну ситуацију и готово. Било је људи, знате како, људи који су били и наоружани и ходали по граду и никада не знаш да ли је под дејством алкохола или није и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи угрозили некога ту у граду, да ли сте Ви чули да су убили некога у граду или нешто да су направили?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули никада?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо, нисам, ја за време рата, ако ћемо тако назвати, ја нисам видео ниједног мртвога човека, нисам ни рањеног човека, нисам метак испалио за време рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Герину кланицу?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Чуо сам овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ту биле неке гомиле неких лешева, нешто?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа никада?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: После, после, ево као, да ли сте чули, чуо сам да је нешто било, али ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тачно било, да ли тих људи нема у Зворнику или су они уствари живи?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам ни ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли нешто да нам кажете о улози Стеве Радића?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Стево Радић је био члан Привремене владе, секретар за привреду и друштвене делатности, обављао је те послове који се тичу тамо тог Секретаријата, набавка, не знам сада тачно, пошто сам ја био на другом крају општине. Он је имао своју службу, био је, био је члан СДС, је ли, био је после тога посланик, био је шта знам, био је човек који је имао успешну и привредну и политичку каријеру после тога, и у рату и после рата. Врло брзо је отишао, био је члан Извршног одбора и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стево Радић је овде био као сведок, каже да је ту било инсистирања да се формира Скупштина општине, да је Јово Мијатовић присуствовао сваком састанку Владе и он каже да су и са Пала били неки захтеви да почне Скупштина да ради, да је долазио и неки повереник са Пала, да ли Ви то знате, неки Ђокановић Драган?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ђокановић, али не знам да ли је у том периоду, када је долазио, после можда и, након тога је формирана Скупштина. Не знам ја у ком периоду, али мислим да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то кочио да се Скупштина не формира?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, да ли је неко кочио или није?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ја сада заиста не знам да ли је неко кочио и што би кочио и да ли је имао разлога за то, то сада заиста не знам. То су нека политичка питања у којима ја нисам учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је учествовао у политичким питањима?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ко је учествовао? Учествовали су људи који су били, вероватно, онај, у странци, у СДС, то је Јово кога помињете, Стево, председник Брано Грујић, то су и још неки људи који су вероватно учествовали, у доношењу политичких одлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био однос полиције према Привременој влади и ТО? Да ли је ту било неког односа подређености, надређености? Ко ту кога именује као правник, да ли то знате? Имамо овде одлуку да Привремена влада именује команданта штаба ТО. Да ли Вам је то нешто познато?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ако пише да је именовала, онда је именовала, али Привремена влада тада је доносила одлуке које је она сматрала да у том моменту треба да донесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је руководио животом уопште?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Привремена влада је имала задатак да једноставно, тај живот у општини доведе у нормалу, преко, наравно преко својих органа и доношењем одговарајућих одлука, безбедношћу се бавила овај полиција, стању на фронту се бавила, на фронту, ја кажем тамо где је, фронт можда тако кажу, територијална одбрана и то је та нека била подела рада колико се ја овако сећам. Ми нисмо на седницама Привремене владе расправљали о стању на фронту, да ли, како је, једноставно, опет ја кажем, по сећању. Претпостављам да војсци треба то, то, то, то треба обезбедити и то је Привремена влада обезбеђивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били присутни да неко ту подноси неки извештај из домена свог ресора, овај комунално, овај ТО, овај полиција? Како то изгледа, мало нам то приближите. Да ли поднесу неки извештај, па кажу, ево ми урадили то, а имамо проблем то, треба нам то?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја сам то, не знам да ли сам то рекао, када је, седнице Привремене владе су тако и функционисале, значи свако је из свога ресора износио оне проблеме који су, да, проблеме из те, из те своје надлежности и након тога се дискутовало о тим проблемима и доносили одређени закључци. Наравно да је долазио онај из Полицијског центра и износио своје проблеме, не знам из Телекома своје проблеме, из војске,

полиције, Комуналног, је ли, позову се на седницу Привремене владе, кажу који су то проблеми, шта треба урадити, а Привремена влада донесе адекватне закључке и то је то, тако је функционисало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже и Стево Радић, у периоду мај, јуни, јули, причало се каже по граду да су људи затворени у неким објектима, Челопек и тако даље, да то каже раде добровољци, да каже, су ту похапшени цивили, читав град је причао, каже. Ви то нисте чули?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Можда се више кретао по граду, више је био у контакту са људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже он, када је исељен Дивич, каже Стево Радић, сећа се да су на Влади донели одлуку да ангажују војску и полицију да се то обезбеди и да се спречи пљачка. Да ли сте чули за неке пљачке, нека роба да је из станова, кућа изношена, довожена негде у град, да је негде складиштена?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Има, како се каже, онај ратни магацин је постојао доле у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се ту складиштило?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ту, ја мислим да је ту из продавница се складиштило које су биле напуштене, Робна кућа, не знам ја сада, из свих тих, да ли, углавном из продавница и из Робне куће, из тих трговина које су биле напуштене односило се, одвозило се у тај, у ратни, како су га звали, ратни магацин. Да ли је из кућа изношене неке ствари, то не бих могао да кажем, јер после тога су долазиле избеглице и насељавале су те куће, мислим, да ли је неко носио из кућа, да ли је било пљачки, па да су људи купили неке вредније ствари, телевизор, не знам, у то време и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да се пљачкало из тих села када Муслимани одлазе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, причало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из својих кућа.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Наравно да се причало да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ишла та роба?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, продавали су, судија, откуд знам, да ли је ишло у Србију, да ли је ишло у, ко је имао паре, он је и куповао, јер је, вероватно је циљ тих људи било да прода ту робу, ништа друго није имао, никакав други циљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја ћу сада да покушам мало да Вам освежим памћење. Каже господин Грујић да је на седници Привремене владе постигнут договор да Јово Мијатовић оде на Дивич, јер су они изразили жељу да изађу на муслиманску територију и каже да је Јово обавестио Владу да је договорено, да они могу да иду ка Кладњу, да је организован транспорт и каже да су сутрадан ујутру сви били на седници Владе, када су испод прозора видели аутобусе и да им је управо овај сведок Стева Радић обавезбедио хлеб и млеко, а ти Дивичани овде сведоче да је ту било неких једанаест аутобуса којима су они ишли ка Кладњу, па су враћени, били ту неко време, неких сат времена.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испод зграду, ту испред општине, када имате те седнице. Господин Грујић каже, сутра ујутру, каже, они су били на седници и видели су те аутобусе, присутни на седници. То је неки 28. мај. Да ли сте били на неком боловању или шта?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не могу да се сетим. Ја не кажем да није тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква ситуација, да ли сте видели некада неке аутобусе са неким људима тако да дођу?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? А када је дошао Маринко Василић за начелника полиције, да ли се сећате тог периода, шта је он извештавао? Радници полиције, резервисти су били стражари у Дому културе у Челопеку, то кажу и ти радници, а кажу и ови људи заточени који су преживели те масакре и то све.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су ти људи стражарили, значи то су стражари, да ли је Маринко Василић за време јуна месеца нешто причао, имам проблем са стражарима или немам или нешто се дешава?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја се тога заиста не могу сетити. То су неки, то су неке ствари које су, причало се, прође кроз главу, ја нисам имао ни жеље, нити нешто да памтим из тог некога периода, тако неке детаље, да ли је ко шта причао или какве је ко имао проблеме. Наравно да су они боље људи тога сећају, зато што су били укључени у тим пословима. Ја сам био административни радник који је једноставно седео ту, водио записник, одлазио у своју канцеларију, писао оне записнике које треба, странке су неке долазиле и тако даље. То су неки административни послови били који, тако да ја не знам, ја заиста се нисам ни трудио да нешто памтим, те неке детаље, то је једна ствар, а друга ствар, заиста је, после тога, човек, заборави се, многе ствари, то су стварно неки детаљи, знате, да ли су долазили, да ли се причало на седници Привремене владе о Дивичу, да ли се причало. Ја се тога заиста не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите детаљи?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, свака седница Привремене, пазите, када имате сваку седницу, сваки дан имате седницу Привремене владе, сваки дан се о нечему прича, сваки дан и свако дан се то нешто, сваки дан је нешто ново, нешто ново, нешто ново, наравно да се то све потискује, та нека сећања, не могу то и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Стева Радић да се, каже, знало да ти Жућини неки припадници приводе, хапсе, али каже, полиција није имала моћ да то спречи. Да ли рече тај Маринко да нешто се ту дешава, да би требало, а да он нема моћ, да ли се жалио неко ту уопште некада на некој седници Владе да нема моћ да спречи нешто што се дешава? Да ли сте Ви били присутни на тако некој, да неко каже има неке проблеме, да не може?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, наравно, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде нам реците.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Али не могу ја сада, судија, ја не могу да кажем на седници тој и тој се причало то и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас то ни питала.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Али је генерално, генерално се, добровољци или већ како се зову, они су имали, имали, једноставно, били су слободнији, понашали су се онако како су се понашали, какав је однос полиције био према њима, то боље знају ови из полиције, вероватно су имали проблеме са њима, а ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте уопште разумели поенту мог питања. Ја Вас питам, да ли се то прича на седници Владе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не могу да се ја сетим, вероватно се причало, али ја се не сећам сада детаље шта се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево каже Стево Радић, Влада се много пута обраћала цивилној полицији, начелнику да спречи те догађаје, а он је рекао да нема ни довољно људи, нити снаге да то може да обезбеди. Шта су то радили ти добровољци? Ви кажете, празан град, нема живе душе, ниједан леш нисте видели?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште Ви имате сазнање о неком хаосу, о неком губитку контроле у граду? Каже господин Грујић, то је био један хаос општи, пуцање и да нико ту ништа није смео да уради тим људима. Који су то људи, колико их има, да ли Ви имате неко сазнање?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја знам да су биле одређене групе тих добровољаца, а колико их је било, како су биле организоване, ко их је водио, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не питам, сачекајте, сачекајте, питам Вас шта раде, Ви као грађанин, да ли осећате некакво?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Наравно, нелагоду и неку несигурност, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па у смислу, чим немате људи, чим нема у граду ни људи, нема деце, нема, не ради привреда, не раде продавнице, не хода нико по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас не питам.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: И онда нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас угрожава, не може да Вас угрожава када нема никога?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да и онда видите људе ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте угрожени?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Који су наоружани, ходају по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам ураде када ходају?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Мени ништа, ја нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кома ураде, ходају и шта?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, неко је имао вероватно одређене непријатности, имао је неко и непријатности, то је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не чувате ни од кога ништа.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесте, али ја не могу да сведочим о томе када нисам ни видео, ја нисам видео да је неко некога не знам малтретирао, то нисам видео, да га је шамарао, ударао, тукао, да је пљачкао, ја то нисам видео, судија. Ја могу рећи да је тога било, али ја то нисам видео, не могу сада да кажем, јесте било је, видео сам ја да је тај и тај ушао у ту зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам питала да ли сте видели, него да ли имате сазнање било какво.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Али тај амбијент је постојао, то је тај амбијент је постојао и висио је стално у ваздуху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Амбијент, чега?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, несигурности, амбијент једноставно, ајде да кажем тако, како Ви кажете или хаоса, једноставно, док још не профункционише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био хаос?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, чим нема, хаос, шта се подразумева под речју хаос, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам, како сте Ви доживели, да ли то можете да објасните? Да ли је опасно било ићи по граду?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Опасно, опасно је, наравно да је било опасно, у смислу, опасно, било је опасно али не сваки дан сада иза ћошка Вас неко чека, па ће Вас убити, мислим, не говорим ја о тој опасности. Ја нисам имао тај утисак, е сада, не знам, ја нисам имао, моја искуства нису таква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имамо овде доста сведока који кажу да практично Брано Грујић није никакву власт вршио, а да је уствари Стево Радић био тај коме Брано није могао да се одупре и који је био главни. Да ли имате Ви неку информацију?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Они морају имати одређене чињенице ако то тврде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву је то власт имао господин Грујић, да ли је то била права власт или нека?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Привремена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим као председник Владе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, Брано Грујић је био председник Привремене владе и као такав је потписивао одлуке све, које доноси Привремена влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се питао он нешто?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Наравно да се питао, извињавам се, наравно да се питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао се?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Колико је он дозвољавао да неко други ради мимо њега, то сада, ја то проценити не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су седели људи који су радили у ТО у штабу?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, где је и сада ТО, како да Вам кажем, тамо негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу Вас?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, можда петсто метара, не знам ни ја колико, у центру града, мало, има петсто метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и тамо било неких састанака, на пример господин Грујић да оде или су овамо долазили, како је то изгледало?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да ли су се одржавали састанци ТО, ја немам те информације, не знам када су одржавали састанке, да ли су одржавали састанке, ко је присуствовао састанцима у ТО, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Грујић да он ништа није хтео ни да потписује, ни налоге о плаћању, ништа, ништа, али да, ето испада да је за то био главни господин Радић Стево.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Око плаћања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, средствима буџета.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Пошто је он био секретар за привреду и друштвену делатност, претпостављам, ја мислим да је више он потписивао та плаћања, када је реч о плаћању. Бранко Грујић је председник више потписивао одлуке које доноси Привремена влада, а ми смо доносили те неке генералне одлуке, а сада, општег карактера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Грујић да су ти органи о којима причамо, овај Ратни секретаријат, били некако органи који су радили у ходу, али да се све то односило на седницу Владе и да се ту одлучивало о тим неким главним питањима.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Верујте, ја се не сећам да је било, да је посебно била, ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти органи?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да су функционисали ти органи, посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у форми неких кратких у лету састанака, одлучивања, па онда да се то на Влади верификује?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја се тога заиста не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни тога се не сећате, добро.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да су се неки затвореници размењивали, неки Муслимани са територије општине Зворник, да су ишли негде у неку размену? Да ли сте чули за то?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, чуо сам да је било неке размене, када, не знам да ли у Батковићу негде, чини ми се да је била нека размена, али у причи, не знам или од некога чуо да је била нека размена, ко се размењује, када, како, да ли је била Комисија за размену нека, претпостављам да је била Комисија за размену која је радила на тим пословима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви хранили ту нешто о друштвеном трошку када радите, да ли сте се хранили ту сами или сте ишли негде организовано?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У хотелу, у хотелу је био, чини ми се, организован тако један изванредан период, не знам сада колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај хотел у граду?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У граду, јесте, доручак, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда ко је ту могао да дође да једе, ко је имао право?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ја знам да смо ми долазили из општине, долазили из СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајци?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Вероватно не знам да ли ту ови који раде у СДК, ти уопште људи који су радили у неким државним службама, сви су могли да дођу да једу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови територијалци или војска или неко?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не знам да ли су долазили организовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било униформисаних лица?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да, било је вероватно су долазили, ако дође да једе, претпостављам да није могао нико да му каже, да му не да да једе, а да ли су долазили организовано или не, то не знам, да ли су оно по четама, по не знам ни ја све како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде су нам неки сведоци и неки који су стражарили тамо у Дому културе у Челопеку за који Ви не знате да постоји, рекли да је храна за те људе долазила из хотела, у неким мањеркама, сваки дан се доносила, да је то одлука Владе, највероватније, јер нико није могао да каже хотелу осим Владе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ма, не знам, не знам, заиста не верујем да је Влада се бавила тиме да ли ко већ носи храну и шта се ради, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате ништа?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Мислим, не знам, не знам, да се доносила одлука да се носи храна из хотела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево каже Маринко Василић, баш тако нешто – Привремена влада је донела одлуку и дала у задатак Црвеном крсту да за све такве појаве обезбеди храну из хотела «Дрина», а појаве су ти цивили затворени које чува полиција, чији начелник долази на седницу Владе, којој сте Ви секретар? Није на Влади нешто тако причано да треба ти људи да једу?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам, ја се не сећам, ма не сећам се уопште да се причало о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стошездесет људи треба сваки дан нешто да једу, бар два пута.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Зато је ваљда и постављен тамо у хотелу човек који се бави, који је, коме би био задатак да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да се бави, да организује ту кухињу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам он одлучује од себе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ма, не знам, судија, како ћу знати да ли је ко одлучивао колико ће ићи хране и колико ће.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само једно питање за Вас. Да ли је икада за све то време поменуто на Влади, тој седници, да је неки Муслиман убијен, затворен, претучен, повређен? Да ли је икада за све то време?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја се не сећам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: С обзиром да сте то чули касније, да ли имате објашњење за то, да Влада заседа сваки дан, расправља о неким комуналним проблемима, а нешто много битније, животи људи о томе се не расправља, да ли Ви имате за то објашњење, за ово цео дан – не сећам се?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Знам, судија, али ја не могу заиста, ја не знам да ли Ви верујете о овоме што ја причам, али ја заиста не могу да, не могу да сведочим о нечему да ли се причало о томе, да ли.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас питам, да ли је икада поменуто, ето не морате?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да ли је поменуто? Претпостављам рецимо да јесте, претпостављам да јесте, али не могу гарантовати, не могу ја то знати, не могу сведочити да кажем, да, јесте, на седници тој и тој је тада причано.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Моје је питање, да ли је икада за све то време поменуто да је убијен неки цивил Муслиман, ето, само то?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да званично није, званично да кажем.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, званично није, не мислим да кроз папире то прође, него да ли је причано на тим седницама Владе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, вероватно јесте, судија, па вероватно јесте у неформалним причама, људи су, нису пилићи, вероватно се помињало, али ја не могу да сада, треба да сведочим овде да ли се, како питање ми је, да ли се причало на седници Привремене владе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да, пошто се оптужени терете да су знали шта се ту дешавало, наш циљ је да утврдимо, да ли је тачно то што пише у оптужници или не. Ви као правник треба то да знате. Значи, да ли се о томе причало на Влади, врло једноставно питање.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да није?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: На седници Привремене владе се није расправљало о тим, како кажете, дешавањима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О заточеним људима и убијеним, о убиствима?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не, званично на седници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада то да Вас питам, хајде сада етимолошки, шта то значи, званично се помиње, незванично, како изгледа разлика између званичног и незваничног?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Добро, ја кажем, у неформалним разговорима, да ли је неко овако, седи тамо, па док се чека седница Владе, да ли је неко нешто причао, ја то не могу заиста знати, мислим, испада, ја знам да сада испада смешно, без везе, каже, никада се ништа није тамо причало, али се није причало, јер, знам да тако испада смешно, али то је оно што се нешто причало можда у куларима, у причама, ходницима, али на седницама Привремене владе када се отвори седница Привремене владе, онда ја не видим да је причало се да се убија ту, ради се то овде, ради се то овде, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има људи овде заточених или овде нема.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја тога не могу да се сетим или да се доноси одређене одлуке, онда би се морале донети одређене одлуке.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се причало о привреди, функционисању фабрика?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, углавном су се постављали нови директори, пословни одбори су се мењали и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су ти људи износили проблеме са којима се срећу, тражили неку помоћ, евентуално?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било прича о проблемима у обезбеђивању људства, радника или, многи су ангажовани у војсци, у полицији као резервисти и тако даље, да ли је било тих проблема?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Имали су проблем, није било радне снаге.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било прича о томе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да, имали су проблем радне снаге и онда су они тај процес производње организовали на начин како могу да организују.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било на седницама Владе речи како да се то превазиђе тај проблем, недостатка радне снаге?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Претпостављам да јесте, вероватно.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се сећате или се не сећате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подсетићемо Вас ми, Ви можда се сетите нешто, имамо ми све овде. Хоћеш ти да подсетиш?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Подсетите ме, не, подсетите, није проблем, мислим.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули смо овде причу да су директори предузећа присуствовали седницама Привремене владе и износили те проблеме и онда је закључено да се радници обезбеде тако што ће се Муслимани ангажовати, дакле муслимански мушкарци ће се ангажовати као радници у тим предузећима.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам за тај податак, мени то није познато, да је на седници Привремене владе нека таква одлука?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тако је.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не. Ја се не сећам, ја се не сећам да је таква одлука донета.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули смо овде више сведока.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Од чланова Привремене владе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Бошка Милића, ко је Бошко Милић?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Директор, директор «Дринатранс», у своје време, сада ради са мном по општини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он каже, сећа се да су на састанцима тражили да им се врате неки радници. Да ли знате Мишу Јовића, директора?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Њега не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Циглане, фабрике црепа и цигле?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Овај, да, чуо сам за њега, не знам га лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па ето, за време рата у мају, јуну, јулу, тамо су били неки људи затворени који су овде нама сведочили, долазили, па је било и неко убиство и тај директор каже, ту су радили код њега заточени Муслимани.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у том објекту, а он каже да се обраћао на седницама Владе да му требају људи.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја се не сећам да је Привремена влада доносила одлуке да се Муслимани, дају, не знам ја коме, да раде одређени посао, да је таква одлука донешена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули Ви за неког Нишког?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесам. То је исто један од тих паравојних.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви почели да радите у Привременој влади, да ли је Влада доносила какве одлуке о мобилизацији?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да ли је Влада доносила одлуке о мобилизацији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: То ће опет бити. Мобилизација је вршена, да ли је сада Привремена влада донела одлуку да се врши мобилизација, не знам, не могу се сетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви били у Привременој влади, да ли је одлучивано о местима за сахрањивање?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У Привременој влади, колико се ја сећам, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Привремена влада одлучивала о проблему притвора?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Колико се ја сећам, Привремена влада није одлучивала о притвору, то ради ваљда СУП.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате где је тај ратни магацин, како сте га Ви назвали?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У Каракају мислим да је био негде, «Хладњача», «Хладњача», тако зове се предузеће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су се грађани снабдевали намирницама у Зворнику у то време?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Куповали у Малом Зворнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сви су ишли у Мали Зворник?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Углавном, ако нису имали залихе у кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И сада само још једно питање, како да се сећате нечега што је потпуно небитно, а нечега што је битно не можете да се сетите, а Ви сте ти који сте радили, на пример, одлуке?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Као на примера, чега се сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као на пример, одлука о мобилизацији, као на пример одлука о сахрањивању, као на пример одлука о притвору и тако даље.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: А чега се сећам?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ето тога се нисте сетили, кажете, имате ли неко објашњење?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Пазите, све те одлуке, све одлуке су, ако су донешене, оне су објављене у «Билтену».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знам, то су необичне одлуке, зато сам хтео да, јер оне уобичајене за живот и рад мештана и Зворничана у то време, наравно да се не сећате, сваки дан сте, Влада заседала, сваки дан има нека одлука и тако даље, али као правнику јасно Вам је да није било притвора у Зворнику и тако даље, па сада се оснива неки притвор, онда значи неко тражи притвор, па где је, па шта и тако даље, јако је велики проблем.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да, слажем се, али ја не знам да ли је Привремена влада донела одлуку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Занима ме, на пример, како се не сећате.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам да је Влада донела одлуку о формирању затвора или притвора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Заиста се тога не сећам.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам, да ли сте имали пре рата колеге на послу, познанике или пријатеље Муслимане и када сте Ви отишли из Зворника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само морате да се окренете ка нама, због микрофона. Слободно одговарајте, имате монитор, нема проблема.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте отишли из Зворника?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Из Зворника, почетком априла.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је био разлог да одете?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, некако сви смо ми почетком априла, петак када дође, викенд, када дође, напуштали Зворник, једноставно то се осећало нешто, да је нешто у ваздуху, нека тензија, једноставно се викенд проводио у Малом Зворнику, ко је имао, не знам ја, рођаке, пријатеље, кумове или нешто у Србији и онда се понедељком поново долазило на посао, јер ја сам негде исто тако, тај неки петак је био, колико се ја сећам, овај, напустио Зворник и отишао сам са супругом, кћерком и родитељима и тако негде до краја априла сам ја био у Панчеву код својих ујака, код родбине.

НАТАША КАНДИЋ: На почетку сте рекли до средине априла?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: На почетку сте рекли до средине априла да сте, до краја. А реците нам, када кажете осећало се у ваздуху, па смо ми одлазили, а који то, ко су то, када Ви кажете – ми?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, грађани српске националности, отприлике, није отприлике, они моји познаници које ја знам, углавном су грађани српске националности одлазили тако у Мали Зворник, Борину, у Лозницу.

НАТАША КАНДИЋ: А који је разлог да су Муслимани одлазили?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Е то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Па, кажете, имали сте колеге, да ли су они одлазили негде?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам да су они одлазили.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја не знам да су и они одлазили.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате? А да ли сте имали пријатеље неке?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесам.

НАТАША КАНДИЋ: А они?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Они нису, моји пријатељи, које ја знам, они нису одлазили.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се догађало нешто што је плашило Вас Србе, па сте одлазили или?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, конкретно.

НАТАША КАНДИЋ: А да Муслимани то нису доживљавали као страх?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не знам, знате како, то је психоза, ствар неке психозе, ништа конкретно, никакав конкретан неки да ти сада кажеш неки догађај десио се, па онда захваљујући том догађају сви беже, одлазе, него, једноставно, то се некако осећало у ваздуху, та нека тензија, та нека, нешто, некако тешко је то речима сада објаснити и вероватно то некако, како оно крене, крене један, два, три, после то крене један за другим и то је ишло тако и људи су напуштали Зворник. Сада то неко рационално образложење зашто су ишли, страх вероватно од нечега. Очекивало се да ће се нешто десити.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви знали да ће бити неки напад на Зворник?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не, ја нисам знао, али једноставно, кажем, тај неки осећај је постојао, не осећај, нешто је у ваздуху лебдило, знате, али ја нисам имао, нисам имао сазнања да ће бити икада напад или не знам ни ја шта.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте имали Ви кућу или стан у Зворнику?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Стан.

НАТАША КАНДИЋ: И када сте се вратили, да ли је стан био у реду?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте имали, да ли је то било у згради или?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У згради.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било у згради и Муслимана?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са њима?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Прекопута комшија мој Муслиман, његова врата су била разваљена. Да ли је нешто узето из стана или није, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са тим станом?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ништа, после тога је када су дошле избеглице, после извесног периода ти станови су дељени људима на привремено коришћење, након тога сада су враћени ти станови Муслиманима, односно Бошњацима и ето то је то.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, добро, то је комшија прекопута, а шта је било са осталим тим Вашим колегама, познаницима, кажете и пријатељима када сте се вратили, да ли сте их нашли, затекли на послу, видели негде, знате њихову судбину?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Углавном не после. Када сам ја дошао крајем кажем априла, тај крај априла, почетком маја, ја их већ нисам више виђао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате шта је било са њима, куда су отишли?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не, свако је отишао, пазите, свако је отишао на своју, како да кажем, вероватно, свако је отишао на неку своју страну. Сада где су конкретно свако отишао, не знам, можда Вас интересује појединачно.

НАТАША КАНДИЋ: Мене занима, Ви кажете, вратили сте се, чули смо да не знате ништа, да сте нешто све накнадно чули, мене занима, да ли сте се питали, који је то разлог због којег су они отишли?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, наравно, страх је био, наравно да, почела су пуцања, борбена дејства по граду, вероватно људи у страху, због свог сопственог живота су морали напуштати Зворник.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, то сте нам објаснили, ако су почеле пуцњаве, Ви одлазите па се враћате, а шта, која је разлика у односу на њих?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не разумем питање.

НАТАША КАНДИЋ: Зашто они одлазе па се не враћају? Ви одете за викенд па се вратите.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, не знам, то морате њих питати, откуд ја знам зашто они.

НАТАША КАНДИЋ: Ја Вас питам, да ли се нешто догађало што је утицало на то да се они не врате, да ли знате нешто?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Хоћете поновити питање.

НАТАША КАНДИЋ: Они се нису вратили, као што кажете, ја Вас питам.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Нису се вратили, када?

НАТАША КАНДИЋ: Па, тада, у априлу и уопште, отишли су колико Вас разумем, у априлу, па ја Вас сада питам, шта је то, шта се то догодило, шта је било да они одлазе и не враћају се, Ви одете, па се вратите?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам у том периоду био у Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: Да, али сте рекли крајем априла сте се вратили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојмо сада стварно више, сведок закључује, не знам шта треба сада да закључи. Питање је конкретно.

НАТАША КАНДИЋ: Питам, да ли се догодило нешто, да ли зна, да ли има неко сазнање о томе, да се нешто догодило што је утицало да они оду, нема их више ту, не враћају се, а?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао је крајем априла, крај априла, почетак маја, тада сам ја дошао, вратио се и исто сам се вратио у Зворник, зато што су позивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су позивали њих да се врате, Муслимане?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Да, ја мислим да нису, позивали су све грађане Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се враћали Муслимани на тај позив?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ја сам виђао, када сам ја дошао, неке Муслимане, неке комшије да су се враћали у Зворник, били су ту један извештај период и после тога су поново напуштали Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поново су ишли?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, када сте први пут чули за нека масовнија убиства у Зворнику, у априлу, мају, касније?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, нисам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Не, рекли сте, не, не, рекао нам је данас да је све касније чуо, да је чуо касније.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Нисам заиста у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том периоду рекао је да није.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Нисам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: А шта сте чули касније?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: На шта мислите шта сам чуо?

НАТАША КАНДИЋ: Ево, помињали смо данас Герину клаоницу, по чему Вам је она, шта сте чули да се ту догађало?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У том периоду нисам уопште ни знао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, рекли сте нам да сте касније.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Касније се нешто чуло да се догађало, одређена убиства и не знам ја, у Гериној тој кланици, чуо сам, као што су сви остали чули, знате како је, то је нешто што сада сви знају, то није ништа сада да се не знам, сада.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, Ви нам нисте рекли да сте сада чули.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, добро, да ли сада, да ли пре годину, пре пет година то је значи након свих тих неких дешавања.

НАТАША КАНДИЋ: Шта сте још чули, осим Герине кланице?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам на шта мислите, шта сам све чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Па, рекли сте нам да сте накнадно чули за догађања, убијања, па ја Вас питам за нешто конкретно, као што је Герина кланица, конкретно то хоћу да Вас питам, да ли сте чули за затварање, за затворе, питани сте за Суд за прекршаје, за «Нови извор»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сада понављамо, нама је битан тај период.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: У том периоду ја нисам имао та сазнања да се то дешавало, из простог разлога што нисам ишао нити сам се кретао у том кругу, нити је мене то интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, полако, немојте понављати. Значи, ако је сведок рекао да у том периоду ништа није чуо, потпуно је небитно да ли је он чуо после пет или две године.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, да ли се сећате, да ли је на тој Привременој влади, да ли су присуствовали, кажем, ти разни команданти, помињали сте овде да сте чули за «Жуте осе», «Жутих оса», неких других јединица?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Колико се ја сећам, они нису присуствовали на седницама Привремене владе.

НАТАША КАНДИЋ: Имали смо овог једног сведока, да ли Вам је познат на пример неки Војвода Челе?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Он нам је овде рекао како је, како је присуствовао.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Не сећате се да је била једна седница на којој су?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не сећам се, ништа ми не значи то име.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, не мора, ја Вам само кажем да је он сведочио па да је рекао да је присуствовао, па Вас ја питам.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја се не сећам да је осим тих, што кажете, команданата паравојних јединица, ја се не сећам да су били на седницама Привремене владе.

НАТАША КАНДИЋ: Како сте Ви третирали, на пример, «Жуте осе» и друге јединице које су ту биле?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја их не.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, Ви сте службеник тамо у Влади, према томе, Ви третираате онако како се они службено третирају, па питам, како их третираате, како их зовете, квалификујете, називате? Шта су они за Вас?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, шта су. Не знам како да Вам кажем сада.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су, не знам, паравојне формације, ослободиоци, шта су?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Паравојне, добровољци који су дошли ту да се боре, како.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви ишли са председником општине на неке састанке са тим јединицама?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не, никада.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ван седница Владе водили записнике неке?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја нисам никада, никада ван седница Владе ни на једном састанку био присутан, нити водио записник.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ишли на састанке у територијалну одбрану?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Никада, никада.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате нешто, због чега су неке јединице ухапшене у Зворнику?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Мислим да сам рекао да сам «Жуте осе» су не знам у ком периоду, када су дошле, не знам, неке јединице, да ли су специјалне полиције и тако даље, да су их разоружали и привели и чини ми се одвели у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, зашто, да ли сте чули?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Зато што су правили, па правили су одређене проблеме и понашали су се сувише слободно, претпостављам да једноставно нису били под командом војном и онда су се отели контроли. То ја претпостављам, нема други разлог.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је некада било речи о томе на седници Извршног одбора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ питали.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, о том хапшењу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је почетак августа, то нам је после оптужнице, то није више период наш.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја се извињавам судија што морам приметити, чини ми се да Ваш начин саслушања овога сведока више личи на неко ислеђивање, него на саслушање по одредбама Закона о кривичном поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања колега само поставите питања, примедбе ћемо на крају.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја морам заиста примедбу ту рећи, јер ево зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају ћете примедбе рећи, зато питања поставите да завршимо са сведоком.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ако ми дозволите, та питања се односе на ово што ћу рећи, знате, ову примедбу морам прво. Значи, Ви њему кажете, нама је много људи рекло ово или оно, без да тачно предочите сведоку ко је рекао ко и шта и онда нетачно то презентирате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, то је примедба на мој стил испитивања.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нетачно презентирате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ништа нетачно, изволите питање поставите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Последња ствар коју сте рекли, кажете, нама је Грујић овде рекао у вези одлука Секретаријата да су оне провлачене кроз одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је све после ишло на Владу, јесте.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Грујић није то рекао, он је рекао уопште да тај Ратни штаб никада није ни заживео, као и сведок овде, али сада да почнем са тим питањима. Да ли Ви знате, када је формирана Војска Републике Српске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Датум не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли можете да определите месец?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Што се каже, закон изашао, Закон о војсци, некада је изашао, да ли је то могао бити новембар, децембар, не знам, можда, октобар, новембар, ја заиста то сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: 1992. године, ово сада без везе, сада, мислим да је Зворничка бригада формирана тамо, да ли крајем 1992. године, октобар, новембар, не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Поменули сте извесног Обреновића и судија Вам је то предочила. Ко је тај човек и какву је он тамо улогу имао? Да ли је било тамо војске неке?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја знам за Обреновића зато што је читав рат био у Зворнику и био је командант, био је у Зворничкој бригади помоћник команданта и не знам које су му функције биле, једноставно, читав рат је био у Зворнику.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да, да, али када Вам је судија ту предочавала ове чланове Ратног штаба из одлуке од 20. маја, тамо има име тог Обреновића, па

Вас ја зато питам, да ли знате нешто о њему, која је његова и да ли је он био на некој командној функцији у војсци?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, не знате. Рекли сте да никада Ратни секретаријат и Ратни штаб нису функционисали и да се не сећате да је било када какву одлуку донели. Реците ми, на тим седницама Владе, рекли сте нам како се гласало, како су се доносиле одлуке, закључци који су се преточавали, Ви сте то после, колико је, да ли можете да нам кажете, одлука у том периоду донето, бар оквирно?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја се плашим сада без везе да не кажем неки податак који, период, говоримо о Привременој влади.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Мај, значи када сте Ви почели да радите, негде до јула месеца који је период ове оптужнице, остало нас ништа не интересује?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, ајде да кажем, не знам, педесет, шездесет, неких одлука, не могу сада да Вам кажем.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су све одлуке које су донете, објављене у тим «Билтенима» вашим?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: По правилу треба да су, по правилу, све одлуке су објављиване.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су те одлуке објављиване у средствима информисања?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не знам да ли смо, неке можда значајније су ишле на Радио Зворник, можда, али, мислим да су све оне важније одлуке су се штампале, тада у то време гештетнери и онда се свима, свима, свим онима којима су биле намењене. Ако је реч о привреди, онда курир однесе у све радне организације, ако се њих тиче та нека одлука. На тај начин су се објављивале и не знам, неке важније одлуке, не знам, можда забрана нека, наредба нека се објављивала и Радио Зворник, јер једино то средство информисања чини ми се је и постојало.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е сада интересују ме те одлуке којима су тамо, које су доношене на Влади. Да ли је Брано Грујић у доношењу тих одлука имао глас као и сви остали присутни или је то нешто било?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Као и сви остали присутни.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И сада ми реците, да ли знате, поменули сте и тог Марка Павловића. Да ли Ви знате да ли је у том периоду значи крајем маја месеца, било неких померања на тој функцији у штабу територијалне одбране, руководећим тим функцијама?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Не бих знао то да кажем, ја не знам да ли је то и била ствар Привремене владе у доношењу таквих одлука.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Нико нема питања? Изволите господине Грујићу.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја бих само кратко питао да ли се случајно сећаш ко је све поднео оставку на чланство у Влади и због чега је то било?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Ја знам да сте Ви поднели оставку крајем јуна, крајем јуна, а да је повод била нека непријатност коју сте Ви имали, да

ли сада негде баш у ТО или територијалној одбрани или негде у раду, знам да је била нека непријатност, имали сте неки, не знам како да назовем, нешто се десило. Знам да је после тога сте то крајем јуна поднели оставку због тих непријатности.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је још неко са мном поднео оставку?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Је ли и Маринко, да ли је и Маринко поднео оставку, то нисам сигуран.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Неко други питања?

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто можда да додате што сте се сетили?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Немам, само да кажем да сам заиста покушао да будем користан суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су Вам трошкови били за долазак и повратак?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Па, колико, две карте, је ли, не знам колико су, десет, петнаест марака, не знам ни ја у једном правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли трошкове још неке, исхране, нешто или само превоз?

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: И исхрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И исхрану, добро.

Сведок тражи трошкове превоза и исхране, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку трошкове у износу од 3.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења, хвала

Сведок ГОРДАН ЈОВАНОВИЋ: Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од двадесетпет минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 12,30 часова саслушањем сведока Шакотић Драга.

СВЕДОК ДРАГО ШАКОТИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Да ли је Ваше име Драго?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Крсто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крсто. Које сте године рођени?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: 1942. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у ком месту?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Малешићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малешић, добро. А сада живите?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: У Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Челопеку.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Челопек 37.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли радите?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не радим, пензионер од 2003. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер, добро. Да ли сте можда у сродству или у свађи са оптуженима Грујић Бранком, Поповић Бранком, Кораћ, Драгићевић, Филиповић, Славковић?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Нисам, овог првог знам, а ове остале не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни не знате, добро.

Сведок Драго Шакотић, од оца Крста, рођен 1942. године у Малешићу, са пребивалиштем у Челопеку, бр.37, СО Зворник, по занимању пензионер, није у сродству, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је дужан да говори истину пред судом, давање лажног исказа је кривично дело и забрањена је казна затвора до пет година. Ја ћу Вас молити да прочитате ту заклетву испред Вас наглас.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ја ово разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, заклињем се.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок упозорен, опоменут на дужност казивања истине, након што је положио заклетву, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања, ако сматрате да бисте се изложили некој срамоти, штети или кривичном гоњењу. Ја ћу Вас сада укратко упознати са предметом наше оптужнице, то је кривично дело ратни злочин против цивилног становништва који се ставља на терет овим поменутих оптуженима, а наиме, ради се о догађајима у пролеће 1992. године у Зворнику, о страдањима муслиманског становништва у Дому културе у Челопеку, на Економији, на Циглани и о присилном пресељењу цивила из села Козлук и Скочић у јуну 1992. године, па да нам Ви кажете, да ли сте Ви у пролеће 1992. године када се заратило, били у Зворнику и све што знате о овим догађајима из оптужнице. Изволите.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Пред избијање ратних сукоба, односно тих несретних сукоба, био сам у радном односу са Службом друштвеног књиговодства Филијала Зворник. 03. априла, 03. априла, био је петак, био сам на послу, отишао сам кући, 04. април субота и 05. се није радило, субота и недеља, у понедељак 06. априла нисам ишао на посао, јер су биле постављене, ја их нисам видео, али чуло се да се не може на посао, постављене су неке барикаде, негде горе поред Дрине на месту званом Метеризе, ако је то то. Нисам ишао на посао, то је било 06. априла. 06. априла, 05. априла, 05. априла недеља, моја деца, имам две кћерке, једна је тада била удата, а једна девојка, имао сам унука, са колима моје кћерке отишли су код моје сестричине у Штитар, јер је масовно из села се одлазило и отишли су у Штитар да би телефонима, ја и жена смо остали код куће, тражили или се и ми враћамо. И читаву недељу, читав дан, они су отишли негде најутро, па у понедељак читав дан стално телефоном су звали да тата и мајка иду и Штитар или ће се и они

вратити у Зворник. И ја сам упалио своја кола «Стојадина» старог, 1980. годиште и са женом отишао у Штитар. Значи, од 06. априла навече стигао сам у Штитар, био сам у Штитару негде до по Васкрсу, он је био негде 20. и неког априла, био сам у Штитару. Тада сам се вратио у Зворник и почео сам радити у Служби друштвеног књиговодства, Филијала Зворник на радном месту инспектора. То је такозвана радна обавеза, у то време била, овај, радио сам једно извесно време, вршили смо неке контроле где се могло контролисати, материјално-финансијско пословање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су радиле фирме?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Фирме су, понека је радила, понека није радила, углавном тамо где је се радило, тамо се ишло, где се није радило, онда се није ни ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте седели?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, седели смо у Служби друштвеног књиговодства канцеларија број 17, а радили смо тамо, да ли је то неко омладинско насеље или нека фирма и тако даље, које су радиле. После тога, после тога, овај, ајде, ваљда мало сам третиран као избеглица, отишао сам, у оном најтежем периоду, па сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас то тако третира?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не знам, ја знам да сам од директора Службе друштвеног књиговодства Здравке Лукића речено да немам плате за април, добро, април нисам ни радио, био сам где сам био. СДК је имала редовне плате, март сам примио пре, пре 06., овај, остао сам ту без плате, а онда сам добио и неко решење о престанку радног односа и то сам поднео, боже мој, тако је како јесте, да би следеће, после тога, значи негде крајем априла, добио такозвану, ми то знамо «жути позив», био сам позват у територијалну одбрану сам позват, пошто сам ја неки официр, капетан прве класе, али АБХ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервни?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Резервни, јесте, али АБХ, Служба АБХ, значи нисам био спреман да руководим неком четом или водом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где идете, где је тај позив, где идете?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: У Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: У Зворник сам требао ићи и када сам дошао у Зворник, онда ми је речено да се јавим у Привремену владу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко, ко Вам каже?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, речено ми је када сам дошао са позивом, не знам ко је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ТО?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Да, неко ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је радио тада у ТО, да ли се сећате?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не сећам, кажу да је неки Марко Павловић, кога ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио тамо?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Мислим да је био главни у ТО у то време, ако је био, ја не смем тврдити, јер неко ми је тамо рекао да идем тамо и ја сам отишао у општину и тада сам био постављен за ВД директора Општинске управе прихода, Општинске управе прихода и као ВД директор био сам и члан Владе. То је било тачно, ја имам тај папир, то је било 12.05.1992. године. Од 12.05.1992. године до 28.05.1992. године био сам на том радном месту ВД директора Општинске управе прихода и члан Владе, присуствовао сам седницама Владе, по том основу. Онда сам «Глиница», то је једна велика фабрика у Зворнику, није имала шефа рачуноводства. Директор тадашњи Јефто Суботић је мене добро познавао још када сам вршио контролу у «Глиници» као инспектор СДК пре рата, позвао ме да будем шеф рачуноводства у «Глиници», што сам ја прихватио и онда сам из Владе 28. маја отишао у «Глиницу» и тамо сам био шеф рачуноводства до 30. априла, до 30. априла 1993. године. Значи, ту сам био шеф рачуноводства, радио сам тај период, периодични обрачун, завршни рачун и тако даље, са радницима из рачуноводства. 13. априла сам добио поново позив за мобилизацију и тада сам отишао у Зворничку бригаду и тамо сам био начелник за финансије, у Зворничкој бригади до 01.01.1995. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо овај период од 12. до 28. маја, били сте у Привременој влади?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте ту радили, како је радила та Влада, то нас занима.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Влада је радила на седницама, значи, присуствовали су, не знам, ја као директор Управе прихода, директори катастра и остали који су, не знам, овај из општине који су присуствовали, из СУП-а су присуствовали, односно тадашњег МУП-а, из суда, тако, ми смо скупљали се ту на седницама Владе и ту смо састанчили, што се каже, решавали одређене проблеме, али углавном колико се ја сећам, а било је то давно, да кажу, било је то давно, пре петнаестак година, колико се ја сећам, углавном шта је се решавало на Влади? Углавном плате, о здравству, о школству, о проблемима ако ради «Витинка», ко ће да иде доле у пословодство, ко ће ићи у месни надзорни одбор и тако даље. Углавном највише што се бавила Влада, бавила је се тиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се бавио овим другим што смо прочитали?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се бавио овим другим?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Осталим пословима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заробљеницима, исељавањима, ко се тим бавио?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Заробљеницима и сељацима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исељавањима, не сељацима.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Исељавањем, та материја није никада била на Влади, на Влади, на којим са седницама ја присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви избивали са тих седница?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ја сам био од 12., ако је неко исељаван, до 28.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на некој изостали од 12. до 28., да нисте били?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не смем тврдити, ја мислим да сам био на свима, има записник па каже присутан тај и тај, тај и тај одсутан, не сећам се да ли сам изостао, али тако сам ишао на посао и као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута је била Влада недељно?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, отприлике, некада једном, некада два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Седница Владе је била, некада је била и чешће, зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једном, два пута?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Недељно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Недељно?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Недељно, а некада је била и свакодневно, из дана у дан, када је потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А некада и сваки дан?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Колико се ја сећам, опет кажем колико се ја сећам, да би требала, ја да имам књигу записника, ја бих сада рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки притвор у Зворнику пре рата?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Пре рата у Зворнику је био затвор, пре рата, то је било оно где је «Нови извор», то је био тај општински затвор, то је било пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре априла?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Да, да, у току ја не знам да ли је радио или није радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту неких затвореника?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: То знају други органи. И то не знам да ли је ту било, ја тамо нисам никада ушао, прича се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у центру?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: У центру нисам никада ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде шта се прича пошто нисте ушли?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, прича се да је био неки затвор, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тада шта се причало, да ли сте прошли ту да видите неки људи ту на прозорима?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Мене то, госпођо судијице или госпођице, мене то никада није интересовало. Мој фах 43 године су финансије и само финансије, почев од књиговође, па до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, некада се деси да човек нешто види и ако га не интересује, па не може то да избрише из сећања.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Али када нисам видео, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте видели?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Нити је ме интересовало, нити сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате шта се десило са грађанима Дивича?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Са грађанима Дивича ја не знам шта је се десило, али се опет чуло, опет сам чуо и претпостављам да ми се неће веровати, али ја смем гарантовати и тврдим сто-посто, тврди се да су били у месту Челопеку. То је неки задружни дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам се неће веровати?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ја хоћу да Вам сада кажем, сачекајте мало, да Вам кажем. Тај Дом је од моје куће једно двеста метара, значи од моје куће где ја живим, што сам сада рекао на адреси Челопек 37.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, чула сам ја где Ви живите.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: То је двеста метара до Дома. У том Дому су као неки били, међутим, ни пре рата, ни у току рата, нити данас, и ако се из продавнице те снабдева моја кућа, али никада ја не идем, иде моја жена. Ја не идем, једноставно до те продавнице, а када сам ишао на посао, ја сам на моју капију-Зворник, општина. Када сам се враћао тих шеснаест дана, а и када сам био у «Глиници» шеф рачуноводства, исто тако, свог «Стојадина» упалим, одох на посао, вратим се кући. Значи, у Дом нисам ишао, а ни данас не идем. Значи, одмах да одговорим на то питање, били су неки, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја питала да ли сте ишли.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули у Челопеку сте, живите?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ништа видео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли сте чули да има људи затворених, то Вас питам?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, прича се да има, али ја нисам ишао да их гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас то, шта сте чули, то Вас питам?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, причало је се да су неки, да ли су то били Дивичани, да ли су били неки из неког другог места, ја не знам, значи причало се да у Дому имају неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, шта кажу?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам, није ми то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко прича, Ваше комшије?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Село, комшије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви не причате?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Никада, није ме то интересовало. И данас, не дао Бог, да се опет понови, али и данас-дан, ја никада нисам радознао да трчим да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да је Ваш неко био ту, да ли би Вас интересовало?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: То је друга прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је друга.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: То је друга прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неку госпођу Стојкић Споменку?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојкић Споменку?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би са том женом?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Хрватица, Хрватица, жена Саве Стојкића, покојног и са њом нисам ништа близак, њена кућа је горе код, али је знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ништа, знам је као Стојкић Споменку, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта се са њом десило?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми од тога што Ви њу знате немамо ништа.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не знам, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је била затворена?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Одговорно тврдим, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали да је у затвору жена из Вашег села?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је Челопек имао становника у пролеће 1992. године?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, има једно прави, стари Челопек, сада има избеглица пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сада, 1992. године.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Имао је негде око 700 домаћинстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седамсто људи?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Шесто до седамсто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате да је жена у затвору?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико не прича?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не, нити ме ко пита, нити знам, нити ме интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: То одговорно тврдим, ја када знам, ја ћу све што знам ја ћу рећи, ту сам се закleo.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде реците све што знате.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, ето рекао сам, питајте даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је све? Нећу да Вас питам, не би смела да Вас питам, него Ви сами да причате, тако каже закон, треба сам човек да исприча све што зна и да ништа не прећути, како ту пише.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Знате шта ја знам? Ја знам за ових осамнаест дана, односно шеснаест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да чујемо то.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Примера ради, знам шта је на Влади, како је се гласало, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, причајте нам.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, ето, немам шта да причам, гласало је се дизањем руку, ко је «за», дигнемо руке, који смо «за», закључак, у

Медицинском центру плата – закључак, у школи плата, ово, оно, одлука, поставља се тај, разрешава се тај и тако даље, дизали смо руке, питало је се ко је «против», обично «против» није нико дизао руку, колико се ја сећам, давно је било, обично «против» није било, бар ја нисам никада дигао руку «против».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је све било једногласно?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Молим? Па, испада тако. Ако пита ко је «за».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је председавао седницама?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Седницама је председавао председник Брано Грујић када је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сазивао седнице?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Секретар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Секретар? Да ли је то овај што је био данас?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он увек ту буде?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Звани Мишко, углавном је био, ја не смем тврдити да ли је био увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Давно је било, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су долазили на те седнице Владе представници полиције и војске?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Јесу понекада, дођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, дође, старешина у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био у том Вашем периоду?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, био је једно време колико се ја сећам, био је неки Пантелић из Лознице. Ја мислим баш у том периоду када сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже Пантелић?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: После њега био је Василић, али ја тада нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се можете присетити за тих, колико је 16 дана?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ништа, он реферише о стању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дођа Пантелић и шта каже?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, реферише о стању у полицији, да је све у реду, да ли је било каквих овога или онога. Мене то пуно није ни интересовало, јер то није мој фах, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било у реду, шта каже?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, оно што је он причао, па не сећам се, ја говорим сада, он је био на седници, присуствовао је и он је рекао што је рекао, ту у то време и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је говорио да има проблеме нешто, да полиције нема, да нешто?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има са неким добровољцима проблема?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не сећам се, они су се и мењали, био је Пантелић, па Василић, мењало се, тако да ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко из територијалне одбране?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Из територијалне одбране био је понекада тај Марко, кога ја нисам упамтио ликом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он причао из свог домена?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, он је о територијалној одбрани, износио, који им је задатак био, који му је задатак јединице и тако даље, сада шта је тамо имало, не знам његов посао. Па, не сећам се, ја говорим оно само, регистровао, ни писао, ни регистровао. Ако има књига записника, тамо како је речено, секретар је водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то Ратни секретаријат?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ратни секретаријат је именован да не би, та Привремена влада, пошто је била мало већа, мислим директор, председник суда, СУП-а, ТО и тако даље, онда је одлучено да се формирају два та секретаријата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је одлучио?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, речено да се формира ради лакшег састајања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете речно, одлучено, то ми ништа не значи.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може само да се формира.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не сећам се, било је на Влади формирана су два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на Влади, па тако реците.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Било је формирано да се не би Влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је формирано?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Формирана су та два негде, хајде да кажемо у мају негде, опет и то је било у мом периоду, колико се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, добро.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: И чини ми се да сам ја, имам неки папир код куће, био сам члан тог првог Секретаријата, Ратног секретаријата, а други је био Ратни штаб, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то речено, формирано, кажете, која је била улога, шта да ради тај секретаријат, а шта да ради штаб?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Никада улога нити је била, нити је било када састао се тај секретаријат. То одговорно тврдим да као члан нисам никада присуствовао, ако су без мене, не знам колико нас тамо има, четири, пет, ако су без мене, онда, има ту Брано Грујић, нека каже, ако су без мене састајали се. Док сам ја био није се састајао, а као члан тог секретаријата, нисам никада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Ратни штаб?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ратни штаб ја нисам тамо ни био, не знам. Мислим да се ни он није састао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на основу чега мислите када нисте били?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Чим није овај, а исти је, онда није ни други, претпоставка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Драган Обреновић?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Драган Обреновић је војно лице који је пред ратна дејства отприлике дошао у Зворник, не знам оклен, да ли из Вршца, да ли, не могу знати, иако сам не бих смео рећи да не знам детаље, јер сам после тога био више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога је он представљао?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Више година, па откуд знам, ја мислим да је представљао ту јединицу која је била, обезбеђивала у Зворнику, мислим, али не знам детаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је то јединица?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па вероватно неке војске, не знам ја, били су неки тенкови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је војска била у Зворнику у том периоду, мај, јуни?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Питате ме, не знам, ја кажем да ли је то Југословенска армија, да ли је из неке јединице дошао а и били су ту, Драгана ја и не бих знао по томе, јер ја тада и нисам био ту, али знам га после, јер сам отишао у бригаду, малопре сам рекао, за начелника за финансије и био сам дуги период са њиме, са тим Драганом, са Винком Пандуровићем и тако даље, био сам доле начелник за финансије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажете, када сте постали тамо у «Глиници» шеф рачуноводства, 28. маја?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: 28. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радите цео јуни?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Радио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Глиници»?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Овај део маја, цео јуни, јули, август и редом до 30. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где спавате?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код куће у Челопеку и сада идете Ви кући и?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Идем кући и од куће на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко то каже тако, као, ево тамо неки људи?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Идем мојим аутом «Стојадином».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажем, ко каже то, од кога то чујете, каже да су ту неки Дивичани или неки људи?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, људи када се седне негде, па неко рекне, откуд ћу ја сада памтити ко је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже тај што је рекао?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, кажу да имају неки у Челопеку, да су затворени, да ту бораве, ја нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли каже да су ту неки људи убијани, сакаћени, малтретирани?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да упадају неки?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не. Да упадају, то су говорили, да су упадали неки Репић се звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто упада, да их гледа?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Откуд знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, шта они кажу?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Кажу да упада, неки долази, да нико му ништа не може, само уђе и ради оно што ради, ја не знам шта је радио, не смем то тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта они кажу?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ако је покојни, немам право да говорим оно што не знам. Молим?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ја Вас питам шта чујете, не шта Ви видите.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ама чујем шта чујем, да улази, али не говоре ми шта је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта кажу ти људи што кажу да улази?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ништа нису, не знају ни они, само знају да долази неко ту, не знају шта је радио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли пуца, нешто?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Није нико ишао са њим да гледа ко пуца, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам. Одговорно тврдим да никада пуцњаве нисам чуо, ако сам био у свом дворишту или у кући, нисам чуо, шта је се десило, то је други, који боље знају, нека причају, ја нећу да причам неистину. Мислим, оно што не знам, не могу причати што не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Има других доказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко питање?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте били члан Ратног секретаријата, а постојао је, кажете и Ратни штаб? Које су разлике?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не Ратног штаба, него Ратног секретаријата ја сам био.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте, па то кажем, тако сте нам рекли да сте Ви члан Ратног секретаријата.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ратни штаб је на истом папиру, у другом делу.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то на истој седници Привремене владе формирана оба та тела?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: На истој.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На истој?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: На истој.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта су надлежности једног а шта другог?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ваљда је било речи о подели послова, ко ће шта да ради?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ја сам само рекао који је циљ био, да се што мање састаје Влада комплетна, да се формирају та два тела која ће поједине послове да ли Секретаријат из привреде и овако даље, а овај Ратни штаб из

одбране, то је друга прича, ја не знам шта је то, ја говорим сада шта је, због чега је то фомирано.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није ми јасно.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Али се никада није састало.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није ми јасно шта ће ту начелник полиције и овај, како рекосте из ТО?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Из ТО?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, Марко Павловић.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да, шта ће они ту на седницама Владе?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта ће они ту на седницама Владе?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам ја, нису никада сели за сто са нама.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Никада са нама за столом нису сели, него увек седну негде по страни, ту негде, у истој канцеларији.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је постављао начелника полиције?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ваљда општина, не знам ја или можда Република, не знам ја ко је, ја не знам. Ја знам ко је мене, значи мене је поставила Привремена влада.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, рекосте.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не знам, ја рекох, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте да је у овом периоду када сте Ви били, мислите да је био Пантелић?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Из Лознице.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па претпостављам да је био, али ко га је поставио, ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било промена за то време?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам да ли је био и званично и то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је било промена?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: У том периоду није.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На месту начелника полиције за то време док сте Ви били?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: У том периоду мислим да није, за ових шеснаест дана није, колико се сећам, а шта ако се деси да је 26. промењено, а ја 28. отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нема питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто станујете у близини Дома културе, да ли сте, да ли знате за ону кафану поред Дома културе?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: «Јединица» како не бих знао.

НАТАША КАНДИЋ: Тако је. Да ли сте виђали ко ту седи?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не, никада у ту кафану нисам ушао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте пролазили?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, прођем у ауту, одох за Бијељину, куда сам ја ишао, али ту се никада устављао нисам. Ја Вам рекох, то најискреније, и данас-дан у ту кафану не улазим, не улазим уопште, нисам кафански човек.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте виђали стражаре поред Дома културе?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Откуд ја знам, увек поред Дома неко стоји, да ли је стражар, да ли није стражар, ја не знам, ја сам пролазио, ја се нисам устављао ту да видим, да га снимим и да, значи, нисам видео.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте знали.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Да сам га видео, ја бих морао казати ко је, ако је примера ради из Чelopeка или ако је друго лице, онда неко кога ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте знали где је Полицијска станица у Чelopeку?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: У Чelopeку? Једино ако није када раније била, у мом периоду полицијска станица у Чelopeку није била.

НАТАША КАНДИЋ: Па, где је била, шта је било у Основној школи?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: У Чelopeку?

НАТАША КАНДИЋ: Не знате?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам, једино ако је било када сам ја био у Штитару.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли имате неко сазнање о неким јединицама, добровољцима који су се кретали туда кроз Чelopeк?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Тога је било, тога је било, али се ја ни са ким нисам познавао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте чули за неког Жућу?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Опет се чуло да има неки Жућо, да има неки Пиварски, да има неки, не могу их све набројати, не знам. Чуло је се, али ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Од кога сте то чули?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Знам да сам због неких који су контролисали аутобусе када пођем у радну обавезу, када пођем у «Глиницу» на посао, као шеф рачуноводства, оставише аутобус и ако немаш папир да си у радној обавези, оверен од свих могућих форума, изведу те из аутобуса и онда идеш негде даље, не знам, мене нису изводили, јер сам увек имао уредне папире.

НАТАША КАНДИЋ: Ко су ти који су контролисали? Да ли ти који кажете?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не знам опет, заустављали аутобусе.

НАТАША КАНДИЋ: Нису Вам били познати, да ли је била полиција?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Непознати, непознати, управо то, да је неко познат, ја бих знао, непознат уђе у аутобус и прегледају, да ли једно, двоје изведу, да ли не изведу, то. Мене нису никада извели из аутобуса, када си у радној обавези.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте Ви знали или сте чули од некога, шта раде ти Жућа, Пиварски, шта они раде?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Нисам, једино се причало и чуло да једно време нису могли да се склопе са том територијалном одбраном, да су нешто радили на своју руку, али сам то чуо, то нисам видео или осетио на својој кожи.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су они долазили на седнице Владе?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је било неких који су долазили у униформи на седницу Владе?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Сада долази обично из МУП-а је долазио обично понеко у униформи, Стево је увек долазио у униформи, ја не могу сада да се сетим, долазио је понеко у униформи. Некада смо и ми били у униформи, боже мој.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су долазили неки команданти неких јединица?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам, не сећам се.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се некада разговарало о тим «Жутим осама», Жући на седници када сте Ви били?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, добро, причало је се када је било то, како се каже, овај, неко безвлашће, да ли безвлашће да неко те «Жуте осе», да су покушали да презму нешто, да баве се нечим и тако даље, али ето ја кажем, то је све било мимо канцеларије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, кажем, ја сам Вас питала.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Причало је се, али мимо канцеларије се то дешавало. Чуло се да се дешавало да председник Владе и овај, онај, да су били заробљени, да ли су стајали са рукама горе и пушке тамо, то је све прича.

НАТАША КАНДИЋ: А где се причало?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, причало се у Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, Ви сте у Челопеку, како?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, у Зворнику када сам горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се причало на седницама Владе о томе?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: На седницама Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се расправљало о томе да су они нападали штаб и то?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не сећам се, можда и јесу, највероватније јесте, ја се не сећам, не могу сада рећи ког дана, да ли је то било у време моје, да ли касније, јер ја сам у једном периоду отишао, не могу се сетити. Можда се причало, али када сам ја отишао, када сам био у «Глиници» шеф рачуноводства, а доле нисам знао. Е знам после када сам био у «Глиници» шеф рачуноводства да су дошле такозване «Црвене беретке», па су и нас доле блокирали «Глиницу», када сам доле био. Причало се да су и Владу блокирали.

НАТАША КАНДИЋ: Те «Црвене беретке»?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: «Црвене беретке», јесте, тог Драгана неког Капетана.

НАТАША КАНДИЋ: Аха, Капетана Драгана?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Да, када говорим о «Глиници», знам да су били на портирници, то знам, јер сам био шеф рачуноводства. А шта су они ту радили, ја не знам. Мене нису дирани, ја сам радио свој посао.

НАТАША КАНДИЋ: А ово када сте Ви били на седницама Владе, да ли је било неког говора, да ли се некада расправљало о тим разним добровољцима, групама, о неком реду, да ли је било говора о неким, да су се доносиле одлуке о местима сахрањивања, о ангажовању Комуналног?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Сахрањивања није.

НАТАША КАНДИЋ: А о овим добровољцима?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: О добровољцима, можда је било прича, када имају проблеме са добровољцима, можда је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећате?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не сећам се. Да се сећам, ја бих казао тада и тада и тај и тај.

НАТАША КАНДИЋ: Али када ово кажете, можда је било, шта то значи?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Када кажете, можда је?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, можда, јер ја сам био једно време, можда је било пре или после, ја се не могу сетити.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте можда чули од својих комшија ко држи тај Дом културе, тај затвор?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ко држи? Не знам. То је Дом културе Месне заједнице и власништво.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, када су били затворени ти људи, под чијом контролом, у чијој власти је било?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Под власти Владе, колико ја знам, није било. Да ли је то МУП обезбеђивао, да ли ТО, не знам да ли су ти, паравојске, војна.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате, ко је био затворен?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су били затворени Срби, Муслимани?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Муслимани, прича се, ја кажем, тамо нисам ишао, стварно тврдим ово, ништа, стојим иза овога до сада, до краја. Нисам, ни данас-дан не идем код тог Дома, ја га зовем проклети, не идем тамо.

НАТАША КАНДИЋ: А зашто га зовете проклети?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не идем, па ето једноставно, нисам ни пре рата, не идем, ја не волим конференције, не волим кафане и не идем тамо, не идем, ја сам човек који радим свој посао и тако 43 године сам га радио и отишао у мировину, у пензију и данас се молим Богу да што дуже примавам пензију, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали Ви неког колегу Бубицу у «Глиници»?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Није то мој колега, то је било пре мене. Ја сам дошао у току ратних дејстава, тако да не знам, а чуо сам, возио је директора генералног, неки Бубица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули за Бубицу, шта би са њим?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Нисам, за погибију нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За чега, за погибију?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Молим? Ако је убијен, нисам чуо, ако то питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам ништа рекла, сами сте рекли.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па нисам, ја говорим нисам, знао сам да је пре рата возио Јефту Суботића, зато сам био инспектор и контролисао «Глиницу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули после?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, после, нисам после ништа чуо, после нисам, али сам га знао пре рата, знао сам јер је возио генералног директора Јефту Суботића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, шта сте чули, а Ви кажете, за погибију нисам.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сами сте рекли ја Вас нисам.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Добро, причало је се да је погинуо, али не знам ја да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте сада рекли, нисте нам.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам, добро, ја не знам, не могу ја сада причати да је погинуо, када не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причало се, а када се причало?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Каже се да је погинуо човек, па сретнеш човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када се причало да је погинуо?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Причало се пре, шта ја знам када се причало, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? А да ли се сећате, када је ЈНА изашла из Зворника?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Када је изашла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте Ви то носили униформу?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ја сам носио, рекао сам, од 30. априла 2003. до 01.01.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, у пролеће 1992. године, некада смо и ми носили униформе.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Од 01., погрешно сам, од 30. априла 1993. до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не занима нас 1993., пролеће 1992. године, Ви кажете, на питање пуномоћника, да ли ту долазе са униформама, Ви кажете, некада смо и ми носили униформу, док сте били у Влади?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не ја, него буде понеко у униформи, нисам ја сада гледао, некада Мијић Миленко дође у униформи, да ли је он имао то случајно код куће, па обукао маскирну или није, ја то не знам, ја нисам долазио у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви нисте, а неко други из Привремене владе?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Понеко дође у униформи, па боже мој. Нисам томе ни придавао пажњу неку посебну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је ту власт из Зворника избацила неке добровољце у мају, са територије ту пре него што је ЈНА, тих дана када ЈНА одлази да су неки добровољци избачени?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Из Зворника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, добро,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па су се после вратили.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Ја опет не знам детаље, причало се да су неки дошли из Сарајева, на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у мају, то је било крајем јула, у мају?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Е не знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да су неки?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Знам за ово друго када је било нешто се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је ту све ухапшен?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли неко питање? Нема, колега, нема? Добро. Ви немате питања, добро, хвала.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали трошкове данас за долазак у суд?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, имао сам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Као и остали, па као и остали, четири хиљаде, колико дајете осталима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не дајемо ми, ми дајемо на образложени захтев сведока. Значи, чиме сте дошли, колики Вам је трошак био?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, аутом дошао, не знам колики је трошак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико бензина?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, дајте уобичајено, хајде, двадесет литара бензина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то кошта?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Па, добро шездесет марака, ето то, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оба правца?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Тридесет литара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи, да ли тражите и за исхрану?

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Не требате ништа.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку трошкове у износу од 3.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћете добити у Служби за сведоке, тамо. Хвала, можете да идете.

Сведок ДРАГО ШАКОТИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈАЈУ СЕ предлози одбране оптуженог Грујић Бранка за саслушањем сведока Пантић Косте, Глибић Цвијетка, Петковић Милоша и Зеленовић Чеде као сувишни.

Следећи главни претрес се заказује у дане

***24., 25., 26. и 27. децембар 2007. године
са почетком у 9,30 часова,***

а о распореду саслушања сведока, странке ће бити обавештене накнадно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, ја имам, Бранко Грујић хоће нешто да, рече ми да хоће да се обрати већу, а и ја имам после један предлог, кратак, после један предлог имам када он заврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја се противим изузећу овог сведока Милоша Петковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се противите, веће је одбило Ваш предлог, нема ту противљења одлуци.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да знате да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не постоји жалба, то само жалба кроз пресуду, реците још шта имате.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, само кроз пресуду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ће Вам бранилац објаснити.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам мислио то боље да, добро, у реду, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја имам један други предлог. Синоћ је била емисија у ТВ «Фоксу» где је помињан Зворник и где су помињани зворнички сведоци и четири неистине су речене јавно на средствима јавног информисања. Госпођа Кандић је учествовала у тој емисији, па бих хтео да Вас замолим да ако је могуће да убудуће се не износе овакве ствари, неистине и у овом предмету и о Зворнику уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знате да веће за то није надлежно, можете поднети кривичну пријаву ако сматрате да неко шири неке лажне вести, а суд ту не може да поступа.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Изашла је јавно на телевизију и каже о Зворнику је убијено три хиљаде људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам времена верујте да пратим телевизију и програм, стварно не знам, не знам који је предлог.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако се убудуће деси, ја ћу окренути леђа овом суду и више нећу учествовати уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и за непоштовање суда исто постоје санкције.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па Ви мене онда слободно одстраните, па Ви доносите одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам који имате предлог везано за емисију телевизијску?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам, да се госпођа опомене, разумете, да више овакве ствари не чини. Четири ствари је изнела, четири неистине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам заиста.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Каже да је убијено у Зворнику три хиљаде људи, ако је неко убио три хиљаде људи, онда је то убила она са својим људима. Е ја не знам да је убијено три хиљаде људи, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се Вама ставља на терет оптужницом да је убијено три хиљаде људи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја, она износи јавно и у јавним средствима информисања, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас неко клевеће, не разумем.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Где прати читав Зворник, разумете и српски народ у Зворнику. Изнела је пар лажних ствари о задња два сведока, разумете. Она ако се препуцава са радикалима, нека она то ради тамо приватно. Не мора она преко Зворника преко мојих леђа. Ја Вас молим да се опомене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу ја њу да опомињем за нешто што не знам да се десило и није то наше овлашћење, уопште.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А шта је моје овлашћење, ја питам, шта могу ја сада да радим ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта могу да урадим ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате, да ли хоћете да Вам ја будем правни саветник, шта? Имате Вашег браниоца, он ће Вас посаветовати све шта имате овлашћења. Изволите, изволите, немојте сада још да будем и бранилац и не знам стварно шта, да Вас заступам. Правне савете суд Вама не може да даје.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја бих замолио госпођу да више овакве ствари не износи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево замолили сте, она вероватно зна шта је рекла.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја Вам кажем, ја ћу окренути леђа и нећу присуствовати суђењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је суд увредио или госпођа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, ја не могу присуствовати суди који неће опоменути једну такву особу која такве ствари износи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како можемо да је опоменемо на основу тога што не знамо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта да радим ја сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте Вашег браниоца.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас лепо, пазите, каже за сведока једнога каже, овај, да је члан Радикалне странке, а човек је лепо овде јасно рекао да није члан ниједне странке и никада и ни сада. Она синоћ јавно износи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, да ли је члан, то уопште нема везе са овим предметом, немојте, молим Вас.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Има где други сведок каже, да је припремао добровољце, да је довозио, а човек је лепо овде рекао да је мобилисан и да је дошао као војник ЈНА у Зворник. Она каже да је дошао, прикупљао радикале и доводио у Зворник и тако даље. Дакле, оптужује Зворник, разумете и још неке ствари и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисам схватио, Брано је мени мало пре пренео да је његова примедба у смислу да се по средствима јавног информисања износе искази сведока који су и пре ова два дана, три били и да се ти искази презентирају на сасвим нетачан начин, значи, он је у том, човек није, али нисам ја то хтео, ја те емисије заиста и не гледам и нисам ни гледао ту емисију. Ја бих предложио, судија, укидање притвора за Брану Грујића. Ја не желим сада да Вас замарам неким детаљнијим образложењима, ради се о оптужници која је постављена према њему на основу наводног кршења или непредузимања мера које су биле предвиђене у неким законима, прописима и одлукама, које не постоје, како се овај поступак до сада одвија, ево видите, колико је време провео овде у притвору. Ради се о старом, болесном човеку, који има низ породичних и личних проблема и трагедија и ја мислим да заиста ово време које је он провео до сада у притвору, је било довољно за Вас и за веће и за нас све овде да схватимо да њему више није место у притвору. Стога Вас молим да одлучите о овоме и да га пустите из притвора, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим. И Ви сте нешто хтели, колега?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Ја сам хтео да искористим ову прилику да се не бих писмено обраћао суду, наиме, ради се о захтеву да се оптуженом Ивану Кораћу омогући да му се обезбеди адекватан стоматолошки третман, јер у установи где се сада налази, више пута је одлазио, а чини ми се, односно како ми је рекао, обраћао се и већу са таквим захтевом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сам ја, одмах истог дана напишем.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Јесте, он је тамо спровођен у затворску болницу, али тамо му је речено и да нема столица и да нема одговарајућих инструмената и лекова и шта већ треба, тако да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су одговорили другачије, осим тога, Ви знате да може и стоматолог да дође у затвор.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Па, јесте, али шта ако нема столице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су ме сасвим другачије обавестили, ја не могу сада да идем.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Тако да бих замолио да се тај његов захтев а и овај захтев размотри и да се омогући да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај захтев писмено, а овако не можемо, али писмени, ја сам све то одмах писала затвору.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Јер можемо доћи у ситуацију да не може да присуствује претресу, ако има, да кажем и зубобољу и проблеме одређене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сам написала и они су одговорили, имате у предмету, уосталом, можете да видите. Ако нешто тај одговор не задовољава, Ви напишите поново.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац, везано за предлог браниоца Шалића?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да и даље стоје разлози због кога је притвор одређен и продужаван, па сматрам да је предлог неоснован и да га треба одбити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца оптуженог Бранка Грујића за укидање притвора, обзиром да нема нових околности које би указивале да су престали разлози за задржавање окривљеног у притвору, а због којих је исти и одређен у овом поступку.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА